

Under Dusken

STUDENTAVISA I TRONDHEIM NR. 1 – 104. ÅRGANG 16.01.18 - 06.02.18

LIVET BAK DEN KINESISKE BRANNMUR

Norske studenter på utveksling i Kina

...

A Survival Guide to Trondheim | Life at Moholt | Backpacker Eirin Heddeland

INTERNATIONAL
ISSUE

GJØR NOE MER UT AV STUDIETIDEN DIN: SØK STUDENTMEDIENE!

Lyst til å produsere TV, radio, nettavis eller magasin for Trondheims studenter? Studentmediene i Trondheim tilbyr spennende verv tilknyttet medievirksomhet, fra markedsføring og økonomi, til IT, grafisk design, journalistikk og TV-teknikk.

SAMFUNDET.NO/OPPTAK

FRIST: 21.01.18 KL 23.59

REDAKTØR UNDER DUSKEN
Marie Lytomt Norum - Tlf: 957 66 953
avisredaktor@studentmediene.no

NESTLEDER UNDER DUSKEN
Lasse Georg Tønnesen - Tlf: 472 47 624
avisredaktor@studentmediene.no

ANSVARLIG REDAKTØR
STUDENTMEDIENE I
TRONDHEIM AS
Håkon Pedersen - Tlf: 988 68 007
ansvarligredaktor@studentmediene.no

REDAKSJONSSJEF
Marie Håland - Tlf: 911 51 148
redaksjonssjef@studentmediene.no

DAGLIG LEDER
Linnea Tveraas - Tlf: 481 72 148
dagligleder@studentmediene.no

SALGSSJEF
Edwin Johnsrud
salgssjef@studentmediene.no

NETTREDAKTØR
Kristina Bye
nettredaktor@studentmediene.no

NYHETSREDAKTØR
Michael Stene
nyhetsredaktor@studentmediene.no

DEBATTREDAKTØR
Anna Juell Johnsen
debattredaktor@studentmediene.no

REPORTASJEREKTOER
Mari Tellefsen Wigdel
reportasjeredaktor@studentmediene.no

KULTURREDAKTØR
Birte Marie Molven Fjellro
kulturredaktor@studentmediene.no

SPORTSREDAKTØR
Johannes Guldbrandsen
sport-redaktor@studentmediene.no

FORSKNING- OG
FORBRUKERREDAKTØR
Linn Victoria Brekke
forskningsredaktor@studentmediene.no

MUSIKKREDAKTØR
Erlend Gylver
musikkredaktor@studentmediene.no

FOTOREDAKTØR
Amalie Hoff Ludvigsen
fotoredaktor@studentmediene.no

GRAFISK ANSVARLIG
Tanja Irén Harsvik Haugen
grafisk-sjef@studentmediene.no

DESK
Jahn Ivar Kjølseth (sjef), An Nguyen,
Benedikt Javorovic, Tone Høiland Ween,
Tonje Jacobsen, Linn Evjemo, Synne
Hammervik, Anders Päsche, Anne Louise
Finnøy, Kristian Gisvold

GRAFIKERE
Andrea Gjerde, Hilde-Katrin Fjærtøft, Aslak
Liaaen

KORREKTUR
Tone Høiland Ween (sjef), Benedikt Javor-
ovic, Finn Brynstad, Synne Hammervik,
Linn Evjemo

FORSIDE
Pernille Grimsrud

Trond Giske, få sjå på ketta di.

TIPS OSS!
tips@studentmediene.no

ANNONSERE?
salgssjef@studentmediene.no

Under Dusken er et uavhengig organ for studenter i Trondheim, utgitt av Studentmediene i Trondheim AS. Under Dusken blir distribuert gratis i Trondheim, og kommer ut seks ganger i semesteret. Under Dusken arbeider etter god presseskikk i henhold til Vær Varsom-plakaten. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale oppfordres til å kontakte redaksjonen.

Miljøtrykksak fra
Trykkpartner AS.

Lisensnr. 241823
Sertifikat nr. 1638

LASSE GEORG TØNNESSEN
Assistant editor, Under Dusken

THE MOHOLT GHETTO

Stop Making Moholt an In-
ternational Student Ghetto

Moholt, also known as Trondheims own little ghetto for international students. If you arrive in Trondheim as an exchange student this is likely the place where you will be staying, along with all the other international students. The question is, why? Why do international students live at Moholt and not with other Norwegian students?

Foreigners are often warned that Norwegians can give off the impression of being cold and unwelcoming to newcomers. And let's be honest, Norwegians have room for improvement in the warm welcoming department. The way to change this reputation is simple, Norwegian and international students need to get know each other better.

We should assume that students choosing to travel to Trondheim have a genuine interest in getting to know the city and its people. Grouping all the international students in one village is therefore counterproductive, as it encourages them to only socialize with each other. Sure they mingle with people from many different nations, but they don't learn to live in a new culture. They are in effect forming isolated communities that exist separate to the rest of the students in Trondheim.

We should encourage international students to face the challenge of befriending the rest of the student community in Trondheim, not just the international community at Moholt. Likewise we should challenge norwegians to be more open and welcoming when meeting new people. All of these things require that we spread the international students in Trondheim, rather than put them all in the same student village.

32

«I know the feeling of loneliness. It is a feeling you cannot escape when moving abroad by yourself»

– EIRIN HEDDELAND

40

VINYL: Jakob Kaas driver kaffebaren og platebutikken All Good Clean Records på Møllenberg. Musikken hadde alltid vært en hobby, men drømmen endte opp med å bli hans yrkesvei.

26

«MOHOLT» THE PHENOMENON: One of Trondheim's most eminent features, is Moholt. The red-brick neighbourhood has joined students together since 1964. It has evolved into a neighbourhood of international diversity. In this issue, you can read about how it is to live there for international and Norwegian students.

46

OPPRØRSMUSIKK: Hvordan musikk har vært en viktig del av en frihetskamp.

HAR DU ROMKAMERATER FRA HELVETE? SKRIV TIL OSS!

Har du en historie om merkelige, ubrukelige eller irriterende romkamerater? Send historien til: avisredaktor@studentmediene.no. Utvalgte bidrag vil bli publisert anonymt i Under Dusken. Maks 200 ord.

ET SENSURTEPPE OVER MIDTENS RIKE

Helene og Aleksander studerte et halvt år i Kina, på den andre siden av den kinesiske brannmur.

TEKST: Michael Stene og Mari Wigdel | FOTO: Privat | ILLUSTRASJON: Benjamin Drews

Helene sto opp grytidlig for å se soloppgangen på toppen av fjellene i nasjonalparken Huangshan, sør i Kina. Det er en lang busstur tilbake til Ningbo. Trøtte trår Helene og Marlene inn på bussen. De mottar hver sin nummererte bussbillett. De sitter ikke ved siden av hverandre. Helene må sitte ved siden av en kvinne med en baby på fanget. Kvinnen skifter bleie på setet ved siden av, mens Kinas vakre landskap glir forbi. Marlene blir plassert ved siden av en velkledd, middelaldrende mann. Han snakker godt engelsk, og forteller at han pendler mellom Ningbo og hjembyen hans nær Huangshan. Det går fra lyst til mørkt ute. Det blir informert om at det har skjedd en ulykke i hjembyen. En bygning har kollapset. Både China Daily og NRK melder om to til tre døde. Mannen forteller så noe som sjokkerer dem begge. «Dødstallene kommer mest sannsynlig ikke til å stige. Offentlig. Når det skjer en ulykke som dette, er det borgermesteren i byen som står ansvarlig for situasjonen. Hvis dødstallet overstiger syv til åtte, får han trolig sparken».

Fra lille Norge til store Kina

Kina har de senere årene blitt en svært populær utvekslingsdestinasjon for mange studenter her i Norge. Med en stor økonomi i stadig vekst, og et Kina som stadig tar en større rolle i verden, er det naturlig at studenter velger å dra dit. Kina ligner mer og mer på Vesten, i og med at de har

blitt mer åpne til både handel og den generelle globaliseringen. På en annen side bærer landet fremdeles tydelig preg av å være et totalitært styre, blant annet gjennom den strenge sensuren.

Jusstudent Aleksander Losnegård ved UiB var på utveksling i Kina høsten 2017, og forteller at noe av det som trakk ham til Midtens rike var den store kontrasten til Norge og Vesten.

– Jeg ville på utveksling til Kina fordi jeg ville lære mer om et annerledes rettssystem og en rettskultur som skiller seg veldig tydelig fra den jeg kjenner her fra Norge, sier han.

Losnegård utdyper videre at Kina er et land det skrives og sies mye om, men som det kanskje er vanskelig å få helt tak på med mindre man opplever landet selv.

Helene Busengdal studerer statsvitenskap ved NTNU, og tilbragte også sist semester i Kina. Hun ble lokket av hvor lite hun hadde lært om Kina i norsk skole.

– Man innser hvor lite man egentlig vet om kinesisk, kultur, politikk, og kinesiske relasjoner. Dette var noe av motivasjon med tanke på hvor viktig Kina holder på å bli. Dette er også veldig nyttig å kunne knytte opp mot studiet jeg går, forklarer hun.

Busengdal sier videre at utenom hovedmotivasjonen så var det også en viktig faktor at hun ønsket å dra til et annerledes land, som kontrast til vesten.

Møtet med sensuren

Før Losnegård reiste var han godt klar over den strenge sensuren i Kina og begge gjorde en del forberedelser for oppholdet.

– For å kunne lese nyheter fra de samme nettstedene som jeg besøker her hjemme, og for å kunne bruke de samme sosiale mediene – Facebook, Skype, Instagram og Twitter – som jeg bruker til å holde kontakt med familie og venner, tegnet jeg et abonnement på en VPN-tjeneste før jeg dro til Kina. Da fikk jeg tilgang til de samme nettsidene som hjemme i Norge, sier Losnegård.

Losnegård forteller at den overvåkende sensuren var ofte et tema ved lunsjbordet blant utvekslingsstudenter.

– Tanken på sensur er så fremmed for de fleste av oss, og i tillegg er vi vant til at pressen skal fungere som en vaktbikkje, ikke at den er en hund som logrer med halen, sier han.

Selvom sensuren står så sentralt i Kina, mener Losnegård at det ikke påvirket ham i særlig grad som utvekslingstudent.

– Jeg merket lite til sensuren, foruten i dagene før og under kommunistpartiets kongress i oktober, Kinesiske myndigheter var åpenbart svært opptatt av hvilket bilde som ble tegnet av denne partikongressen i resten av verden, for noen dager før kongressen skulle begynne ble VPN-tjenestene tatt ned av kinesiske myndigheter.

Dermed var det i flere dager ikke mulig å koble seg til noen av tjenestene i det hele tatt.

– Det var en spesiell opplevelse. Det var også spesielt å oppleve at BBC gikk i svart i noen sekunder da de sendte en reportasje om Kina hvor det ble sagt eller vist noe som kinesiske myndigheter ikke ville at man skulle få med seg, sier Losnegård.

Når det gjelder sensur på meldingstjenester så er det enkelte ord og setninger som man opplever blir sensurert når man bruker WeChat, den mest populære meldingstjenesten i Kina.

– Det er for eksempel ikke mulig å nevne massakren på Den himmelske freds plass 4. juni 1989, forteller han.

UOFFISIELT PENSUM: Lærerne la ut artikler på Dropbox, slik at studentene kunne bruke det som uoffisielt pensum. Da kunne de lese artikler som ikke var godkjent av de kinesiske myndighetene, forteller Helene Busengdal.

– Jeg tok to historiefag, og var svært overrasket over at pensumet sluttet etter andre verdenskrig.

– HELENE BUSENGDAL, STUDENT

Sensur i klasserommet

Noe både Losnegård og Busengdal knyttet stor spenning til på forhånd, var i hvilken grad regimets politikk ville påvirke undervisningen på universitetet.

Losnegård var særlig spent på om professorene hadde rom til å kritisere det kinesiske rettssystemet, eller om de ville vegre seg for å komme med kritikk.

– Jeg hadde hørt at universitetene til en viss grad bærer preg av å være fristeder, i alle fall så lenge man befinner seg i en klasse hvor det først og fremst er utvekslingsstudenter. Det viste seg heldigvis å stemme for min egen del, og sørget for at vi hadde mange spennende diskusjoner om det kinesiske rettssystemet, forklarer han.

Dessverre var ikke alle like heldige. Han forteller at noen av medstudentene hans hadde en professor som var medlem av kommunistpartiet, og det første han gjorde var å legge føringer for

hva de kunne snakke om i forelesningene hans, og hva de ikke kunne snakke om.

– Det er ved slike anledninger man virkelig skjønner at man ikke befinner seg i Norge og vesten, sier han.

Side på side med svart

Busengdal, som gikk på en engelskrevet skole, forteller at man kunne se spor av hvordan sensuren også påvirket undervisningen og livet på campus generelt.

– Jeg tok to historiefag, og var svært overrasket over at pensumet sluttet etter andre verdenskrig. Grunnen til dette tror jeg er at myndighetene ikke vil at utenlandske professorer skal lære bort om Mao, kulturrevolusjon også videre, sier hun.

Det var også andre tydelige eksempel på hvor langt sensuren gikk, som ved et tilfelle der en av Busengdals medstudenter skulle låne en bok på biblioteket. Her var flere av kapitlene som

omhandlet temaer som demokratiteori, svartet ut.

Lærerne måtte til tider ty til smutthull i systemet.

– Det var flere ganger underviserne la ut artikler til oss på Dropbox, slik at vi kunne bruke det som pensum uoffisielt. Dette kunne være kritiske artikler som ikke ville blitt godkjent av kinesiske myndigheter, sier hun.

Busengdal forteller at det på campus var en rekke gråsoner som ble utnyttet, og at så lenge man begrenset seg, gikk det fint an for lærerne å tøye strikken litt når det gjaldt sensur. I tillegg ble hun ganske overrasket over at nettet på universitet i Ningbo var det samme som på NTNU, eduroam, og at dette ga tilgang til blant annet Facebook og Youtube.

– Det eneste tilfelle jeg har hørt om der sensur på campus har hatt alvorlige konsekvenser, var for noen år siden da politiet møtte opp på skolen og arresterte en av de ansatte. Da var

– Tanken på sensur er så fremmed for de fleste av oss, og i tillegg er vi vant til at pressen skal fungere som en vaktbikkje, ikke at den er en hund som logrer med halen

- ALEKSANDER LOSNEGÅRD, STUDENT

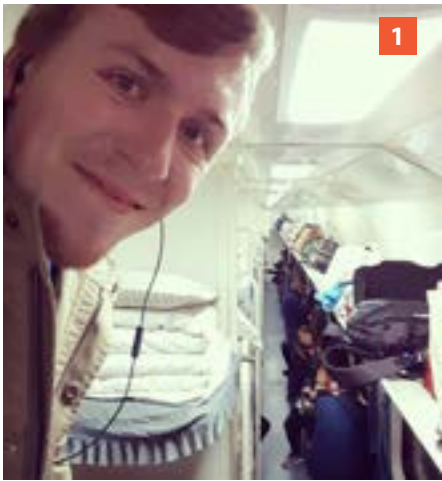

FOTO: Lars Nord Holmer

1. VPN: For å bruke de samme sosiale mediene som i Norge, tegnet Aleksander Losnegård et abonnoment på en VPN-tjeneste før han reiste.
2. FRYKT: Paul Midford mener at kinesiske myndigheter er bekymret for demonstrasjoner og sammenkomster mot partiet.

bakgrunnen at han hadde presset i overkant tydelig kristendom over på studentene.

Øyer av internettfrihet

Professor i statsvitenskap Paul Midford ved NTNU sier at hovedgrunnen for denne strenge sensuren er myndighetenes frykt for å miste makten de innehar.

– Selv om det er del sensur med fokus på politiske taler og lignende, så er det som kinesiske myndigheter frykter mest prat om å samles til demonstrasjoner og sammenkomster som skal kritisere partiet og lederen. Dette selv om det nå ikke er noen reell faktor som ser ut til å true kommunistpartiets makt og posisjon, sier han.

Han forteller videre at man kan se at journalistikk har blitt betraktelig strengere de siste 15 årene, og at det tidligere var vanlig med gravende journalistikk. Han mener at de tendensene man ser nå, trolig vil fortsette.

– Under lederskapet til president XI Jinping kan man se tendenser til at man er på vei fra et diktatur med oligarkiske tendenser (fåmannsvelde, journ. anm.), tilbake til den type diktatur som man til tider opplevde under Mao. Xi Jinping ser ikke ut til å like forskjellige synspunkt, og ved å blant annet innskrenke media enda mer, begynner det å ligne mer og mer på et enmannstyre, sier han.

Midford presiserer at selv med all sensuren, finnes det eksempler på «øyer av internettfrihet» rundt om i Kina, sånn som Busengdal snakker om.

– Dette er områder og nettverk hvor man

har mindre eller nesten ingen restriksjoner på internettet. Disse «øyene» finnes det ikke mange av, og de er ofte tilknyttet forskning og utdanning, som ved internasjonale universiteter, legger han til.

Lite kritisk tenkning

Busengdal ble fascinert over måten kinesere forholder seg til en hverdag med sensur og restriksjoner.

– Det som var så rart var at når man spurte de kinesiske studentene om hva de synes om begrensningene som er lagt på dem, virket det ikke som om de brydde seg særlig. At de måtte bruke VPN for å få tak i enkelte sider og apper var de helt okei med, og virket som de aksepterte at sånn var det, og derfor måtte det bare være slik.

Hun synes det virker som om kinesere ikke blir lært opp til å tenke selv, og at skolesystemet prøver å unngå kritisk tenkning blant elevene.

– Kinesere er også til tider veldig konfliktsky, noe som i lengden kan bli ganske slitsomt. Alt skal pakkes inn, noe som kan gjøre kommunikasjon vanskelig, sier hun,

Midford skjønner hva Busengdal snakker om, og er enig i at kritisk tenkning, i hvert fall opp mot regimet og politikken som føres, undertrykkes gjennom skolesystemet.

– Kommunistpartiet hausses veldig opp, og de blir sett på som fortroppen til samfunnet, og man blir fortalt at de styrer med tanke på fellesskapets interesser. Myndighetene har

også i det siste hatt muligheten til å bruke USA som et negativt eksempel på hva som skjer når demokratiet rår, forteller han.

Humor bak sensurteppet

Selv om det hele kan virke veldig strengt fra utsiden, synes Busengdal at forholdet til kommunistregimet blant vanlige kinesere ikke nødvendigvis er så formelt som det blir gitt inntrykk for.

Hun forteller en historie fra starten av oppholdet hvor hun og noen medstudenter stod og pratet med tre kinesiske gutter, hvorav to av de var medlem av det kommunistiske partiet.

– Da vi spurte den tredje gutten om han og var medlem av partiet, svarte han nei. Det som var moro og overraskende med dette var at en av kompisene kommenterte «forræder» og alle begynte og le. At stemningen var så munter, selv man slenger ut et såpass ladd ord som det, tyder jo på at forholdet til å være medlem av partiet ikke er så formelt for kinesere flest, sier hun.

Etter et halvt år i Kina, er Busengdal ikke i tvil om at selv med alt styret rundt sensur og slikt, var oppholdet noe hun sterkt anbefaler videre.

– Selv om om sensuren påvirker samfunnet så mye, er det begrenset hvor mye den har å si for utvekslingsstudenter. Disse begrensningene har aldri vært noen spesiell påkjenning, og jeg sitter igjen med et halvt år fylt med spennende opplevelser og interessante menneskemøter, avslutter hun. **UD**

A SURVIVAL GUIDE TO TRONDHEIM

If you are an exchange student or just new in town, don't fret. Here's a guide to provide you with all the do's and don'ts of student life in Trondheim.

TEKST: Birte Marie Molven Fjellro | ILLUSTRASJON: Renate Marita Sorgård

First of all, welcome to Trondheim and Norway! I don't know what you've heard about Norwegian culture, but in order to make the cultural transition from your home country to this one easier, we've constructed a survival guide for you.

Learn some Norwegian

Like many others, we love to talk about ourselves, our culture, and of course, our language. Even though Norwegian is supposedly one of the easiest languages to learn for English-speaking people, we prefer to think it's super special and exotic to others. We love to hear Norwegian with a foreign accent. Words such as «dumskalle» and «pussig» are always fun to hear someone drop in a conversation.

Inuits have over a hundred words for snow; Norwegians have over a hundred words for having a good time. The most important ones are «kos» and «hygge». The language offers in addition a variety of intellectual phrases about the subject.

We recommend these:

How to address people

It's considered polite to shake hands and introduce yourself the very first time you meet someone. However, if you choose to refrain, you may be considered rude, which is a terrible first impression in Norwegian culture as in any other countries. There is no more formality expected after the first handshake. We have a tendency to become «klein» if it's too «stivt».

First names are normally used when addressing others, and it's quite rare to use titles such as Mrs. and Mr. Even university professor will find this to be too formal, just use their first name.

How to make friends

Norwegians are generally pleasant, but many will find us to be quite reserved at first, and we don't particularly like to display feelings through facial expressions. Further on, Norwegian students often sit in groups, eat dinner together and arrange pregame at home. However, a common custom is to reach out when we are drunk. At this point we tend to love everyone. Even though Norwegians have been taught English since the age of five, we can be quite shy at first. Give us some time and alcohol and you'll have a few friends in no time. The best tip, however, is to join a community, where you'll definitely meet other students. This way your social network will immediately expand.

For the athlete: NTNUI offers a great deal of different sports and an inclusive environment. This is a place where you can play both semi-professional and just for fun. Rumor has it NTNUI host some mean parties.

For everybody else: If you're looking for somewhere to meet friendly Norwegians and other exchange students, you can either visit or volunteer at Studentersamfundet. This is a place where you can join different groups, catering to your interests. If you'd like to work with music, theatre, IT, choir, and of course, the student newspaper Under Dusken, you've come to the right place. Deadline for applying is 21th of January 23.59.

Do not, under any circumstances, cut in line. This is the worst experience you can possible put a Norwegian through. However, you can rest assured, a Norwegian will never confront you. We prefer to suffer in silence for hours.

Thrift shopping

As you might have noticed Norway is quite expensive, therefore an alternative way of shopping might be helpful as a student. Trondheim offers a great deal of vintage shops, where you can find everything from furniture to bridal dresses. Here are a few:

SARA PANTER: Turn in your clothes and you will receive 25 per cent of the estimated value. You can find them at the Merkur shopping centre in Midtbyen, the city center.

FRETEX: This is a traditional thrift shop where you quench your thrift shop needs. There are four around the city. Just google it to find the one near you.

PRISLØS: A second hand shop where the staff collect clothes from all over the world to sell in their shop right here in Trondheim. The clothes represent a broad spectrum of time periods, and fit all genders.

Places to eat

Trondheim has a strong tradition with locally produced food. You can find local establishments, including pubs, cafés, and restaurant, serving excellent local dining.

LYCHE: A bar and restaurant at Studentersamfundet, serving exquisite food such as damped mussels and burgers. The whole restaurant is run by student volunteers.

MORMORS/«GRANDMA'S»: A café and bar your grandmother would vouch for. They're famous for their sweet rolls.

SABRURA: A series of sushi restaurants offering a great buffet.

HAGEN: A vegan and ecological restaurant at Bakklundet.

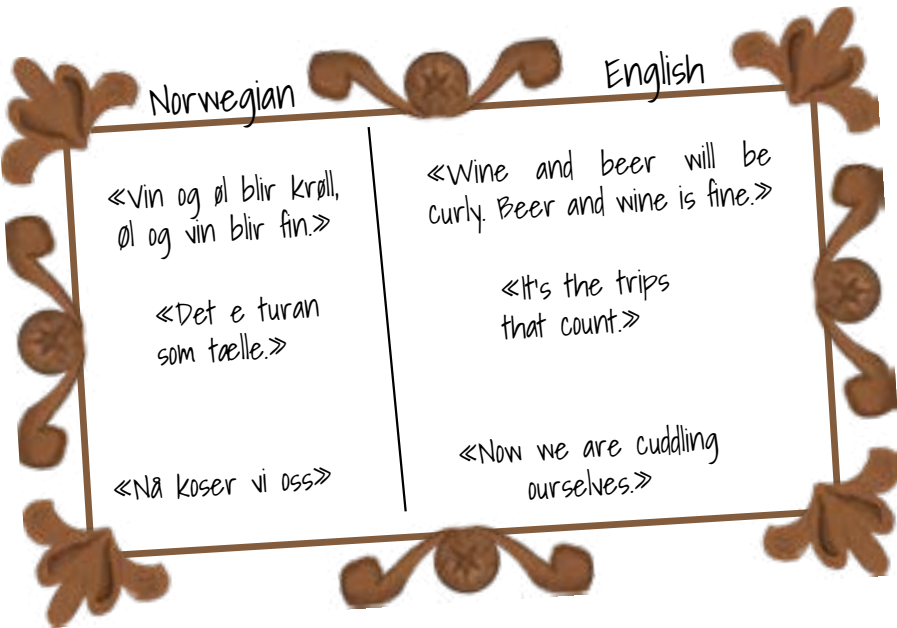
SOLSIDEN: Area near the Trondheim pier which offers a whole range of different restaurants, and a beautiful scenery.

Places to go

CINEMATEKET: A cinema showing many old, classic, and alternative movies. Unfortunately their website is not translated in English, but follow them on Facebook and you can keep track of future film screenings.

BYMARKA: The ride to Bymarka from the city centre is short. The highly popular track is a place where you can explore the norwegian nature in an area ideal for walking, jogging, skiing, and dating. If you're single and ready to mingle, we recommend you wear a green hat signalling that you're up for grabs. Bymarka contains a great network of marked trails criss-crossing the reserve, leading to lookouts, and cabins selling traditional norwegian food and refreshments, such as graut and vafler.

KNAUS 23.59 AT STUDENTERSAMFUNDET: Studentersamfundet offers a broad range of cultural events, amongst them are the weekly Knaus-concerts. Knaus is Studentersamfundet's smallest concert venue, where you can discover up and coming bands and artists. The concerts are included in the entrance ticket and starts 23.59 on Fridays and Saturdays.

Bekymret over mangelen på norsk pensum

– Veldig mange yrker går ut på at en skal bruke fagkunnskapen sin til å rettlede andre, sier Åsmund Kvifte i Norsk Målungdom.

TEKST: Lars Nord Holmer | FOTO: Jonas Halse Rygh

Språkrådet tok i høst en gjennomgang av pensumlistene for første semester ved flere norske universiteter. Denne uformelle undersøkelsen viste at nesten alt pensum er på engelsk i mange fagfelt. Språkrådet hevder at for mye engelsk litteratur ved universiteter og høyskoler ikke forbereder studentene godt nok til et norsk arbeidsliv.

– Universitets- og høyskolesektoren er et område der statusen til norsk språk er under press, og vi er uroet over den økte bruken av engelsk i denne sektoren, sier Ole Våge, seniorrådgiver i språkrådet, på språkrådets nettsider.

Sentraltstyremedlem Åsmund M. Kvifte, i Norsk Målungdom, skrev i høst et leserinnlegg i Under Dusken hvor han støttet språkrådet, og

stilte seg kritisk til at pensum i større grad er på engelsk.

– Uten norsk faglitteratur er det vanskeligere å lære seg det norske fagspråket. Det tar tid å sette seg inn i et hvert fagspråk, det tar lenger tid om fagspråket ikke er på morsmålet, sier Kvifte.

Offentlig debatt trenger fagspråk

Et pensum på norsk gjør så man får et klart og tydelig fagspråk fra starten av, mener Kvifte. Man vil også slippe problemet med at forskjellige fagfolk har oversatt terminologien til norsk på forskjellige måter.

– Om de har lært fagspråket på skolen, og ikke oversatt det selv på kontoret, så kan du i større grad også møte de samme ordene om du snakker

med plankontoret eller miljøetaten, i Kirkenes eller Grong.

Et unisont norsk fagspråk er viktig når man skal formidle kunnskapen sin til lekmenn på en måte som gjør det mest forståelig, eller delta i den offentlige debatten, som er en viktig del av jobben til fagfolk.

– Når vi skal formidle fagkunnskapen vår til vanlige folk, bør barrierene være så små som mulig. Da bør det skje på norsk, fordi norsk er både morsmålet, og det mest brukte språket til de fleste her til lands, forteller han.

Videre fortsetter han med å understreke viktigheten av dette i yrker hvor man skal veilede andre.

– Veldig mange yrker går ut på at en skal bruke

fagkunnskapen sin til å rettlede andre. En lege skal fortelle pasienten hvordan han skal takle en eller annen sykdom, geologen skal forklare om det er fare for flere ras, sosiologen hvorfor sysselsettingen i kommunen endrer seg. Da er det bra å kunne bruke tiden til å forklare problemstillingen, heller enn ordene man forklarer med, avslutter Kvifte.

Er engelskundervisningen for dårlig?

Norske studenter, og nordmenn generelt, er stort sett gode til å lese og forstå engelsk dagligtale, men mange studenter er ikke forberedt til å sette seg inn i faglitteratur. En undersøkelse gjennomført ved Institutt for lærerutdanning og skoleforskning ved Universitetet i Oslo viste at nesten 30 prosent av studentene som deltok i undersøkelsen slet med å ta til seg kunnskap for pensumet ikke var på morsmålet deres. Flere svarte at pensum på engelsk var en større utfordring enn selve faget de studerte.

– Mange lærer nok dessverre litt mindre når pensum er på engelsk, forteller Kvifte.

Når opp til 100 prosent av pensumet er på engelsk blir studentene testet like mye i å forstå engelsk som i å forstå faget sitt.

– Det er naturlig. De fleste lesestrategiene for fagstoff man har lært på grunnskolen og videregående lærte man på norsk. En kan nok flytte dem over på engelsk, men det krever trening, legger han til.

Kvifte mener at grunnen til at det ikke finnes mer oppdatert faglitteratur på norsk er at det ikke gir like mye prestisje for forskere og universiteter å produsere det, som det gjør å publisere engelske artikler i fagfelleverderte tidsskrift.

– Skal vi få mer fagstoff på norsk, må det også gi uttelling å formidle forskningsresultater på norsk.

Studenttinget ikke enig

Internasjonalt ansvarlig Felipe Fawcett, ved Studenttinget er ikke enig med Norsk Målungdom om at alt av pensum burde være på norsk.

– Pensum burde være på engelsk for å gjøre NTNU mer attraktivt internasjonalt. Det er ikke mange som forstår norsk utenfor Norges grenser, og da er det viktig at vi kan vise fleksibilitet overfor de som ønsker å utdanne seg i Norge, sier Fawcett.

Han trekker også fram at NTNU ønsker å være et internasjonalt universitet som er attraktivt for innvekslingsstudenter, noe som er vanskelig å få til dersom man ikke har pensum på engelsk.

– NTNU ønsker å være et internasjonalt universitet. At det da er mye pensum på engelsk i program hvor formålstjenlig det er å forvente at framragende, er ikke en overraskelse, forteller Fawcett. **UD**

It's the language, stupid

Det er viktig å bevare norsk fagspråk. Men det er ikke på pensumlisten vi bør kjempe for å holde liv i det.

KOMMENTAR

KYRRE RYENG

Journalist

Med jevne mellomrom dukker debatten opp om hvorvidt mer pensum - på flere studier - burde være på norsk framfor engelsk slik det ofte er i dag. Et av de vanligste argumentene som kommer fram, også i denne utgaven av Under Dusken, er at mange har problemer med å følge pensum på et fremmedspråk. For å løse dette problemet har Norsk Målungdom foreslått å endre finansieringsordningene, slik at man på den måten stimulerer til mer faglitteratur på norsk. Jeg tror dette er feil vei å gå, og at årsaken til dette ligger i forskningens natur.

«Sannsynligvis ville man ha funnet opp hjulet flere ganger på ulike språk hvis alle skrev på sitt eget morsmål».

La oss starte helt enkelt: Hvorfor er faglitteratur ofte på engelsk, og ikke norsk? Den er ofte på engelsk fordi forskning i stor grad er internasjonalt. Dette betyr simpelthen at forskningen - altså din faglitteratur - ofte bygger på studier fra en rekke ulike land, og er ment å kunne danne en basis for videre forskning over hele verden.

Det er ingenting galt med å publisere forskning på norsk, men det blir for mye å kreve at store deler av pensum må endres i den retning, når man tar forskningens internasjonale natur i betraktning. Det tror jeg verken forskerne har ønske om, eller unversitetene kapasitet til.

De fleste forskere ønsker at resultatene deres skal bli tilgjengelig for så mange som mulig. Dette er viktig fordi selve formålet med forskning er at man skal føre verden, eller kunnskapen om den og hvordan den fungerer, videre. Dermed kan man da spørre seg om hvor formålstjenlig det er å forvente at forskere som skriver om tema med relevans utenfor Norges grenser, skal presses til å publisere forskning på norsk mot sin vilje.

Som med alt annet når noe er internasjonalt, må man ha et *lingua franca* - et felles språk - for å kommunisere på tvers av landegrenser. Det hadde blitt mye vanskeligere å bygge videre på tidligere forskning hvis alle skrev på sitt eget morsmål. Sannsynligvis ville vi også risikert å ha funnet opp hjulet flere ganger på ulike språk, snarere enn å utvikle fagfeltene hvis vi skulle følge en slik praksis.

Mye av pensum i mange emner er på engelsk nettopp fordi den beste og nyeste forskningen ofte er på engelsk. Hvis man absolutt skal ha denne forskningen på norsk, må man enten bruke ressurser på å oversette litteraturen, eller kun basere oss på norsk forskning, hvilket i praksis vil være for krevende til at det er gjennomførbart. Eller så kan vi forvente at

studentene klarer å faktisk lese språket uten store problemer. Det sistnevnte alternativet er åpenbart det enkleste og beste.

Innenfor noen felt er det selvsagt klart at norsk språk er mest naturlig. Hvis du studerer nordisk litteratur eller norske kongesagaer kan det ofte være mest gunstig å bruke norsk, eller i hvert fall nordisk språk i undervisningen. Men i store trekk er engelsk det mest anvendbare.

Kanskje ligger løsningen i å bedre engelskundervisningen i grunnskolen og på videregående. Skal vi tro det første-amenuensis Glenn Ole Hellekjær ved UiO sa til Studenttorget i 2016, er nettopp dårlig undervisning for universitetet noe av årsaken til at så mange som én av tre studenter sliter med å ha pensum på engelsk. I så tilfelle er det nok heller der vi burde rette fokuset vårt når det kommer til endringer, ikke ved å endre incentivene til forskere til å publisere mer på norsk. Å «tvangsnorskifisere» pensum vil gi høye kostnader, men lavt utbytte.

– Morgendagens Europa vil se ut som USA i dag

Historieprofessor George Chabert ser for seg en utrygg framtid for både Europa og Norge.

TEKST: Peter-André Hegg | FOTO: Vilde Charlotte Jacobsen

Chabert er født i Mosambik og har portugisisk bakgrunn. Selv om han er født i Mosambik har Chabert en tilhørighet til Frankrike. Han har bodd, studert, og jobbet i Frankrike i flere anledninger. Dette mener han er en fordel fordi han ser den franske identiteten og samfunnsutviklingen fra et annet syn enn franskmenn flest.

Ofte har han ytret sine meninger om Donald Trump, Frankrike og EU i ulike aviser som Klassekampen og Adresseavisen. Nå har han satt kronikkene sine på vent for å skrive bok.

– Jeg ønsker nå å sette i historisk og filosofisk sammenheng noen av de temaene jeg har så vidt berørt i mine avisartikler i de siste årene. Dette vil også gi meg anledning til å vise til dagens mest spennende oppblomstring i det franske åndslivet, som setter en nødvendig sluttstrek til flere tiårs hegemoni av postmodernismens relativisme.

Macron: En mann for det etablerte
I fjor ble Macron valgt som fransk president for å få landet på rett spor. Chabert mener at den nye presidenten styrer landet i samme retning. Dette gjelder særlig i spørsmålene om skatt og arbeidspolitikk.

– Finanskapitalismen styrkes og arbeidsretten svekkes. Den politiske utviklingen er fortsatt liberal. Han har blant annet gjort lettere for arbeidsgivere med å sparke folk. Men han har fortsatt støtte blant folket og spørsmålet er hvor lenge vil det vedvare.

– Så hvor lenge vil det vedvare?

– Han har møtt passiv motstand fra folket og konkurrerende partier. De tradisjonelle partiene har blitt svekket. Blant annet har venstrefløyen i nasjonalforsamlingen ikke klart å samle arbeiderne, men hvis de klarer

å mobilisere så vil motstanden øke. Da vil arbeiderbevegelsen komme til live igjen.

Chabert påpeker at det var lite streiker i Frankrike i høst, selv om landet har hatt en sterk tradisjon for det. Dette er til tross for at Frankrike har hatt en strukturell høy arbeidsledighet over flere år på grunn av nedleggelse av industri og arbeidsplasser i periferien. Chabert trekker også fram at Macron har kommet med nedlatende ord og utsagn til enkelte grupper i Frankrike.

Videre forklarer Chabert at Macron skildrer gang på gang forskjellen mellom «De som har utrettet noe, og de som ikke er noe som helst.»

– Med dette mener han at de som har utrettet noe er de urbane som bor i byene mens de som ikke har utrettet noe bor i periferien, noe som mange tar som et uttrykk for klasseforakt. Macron betegnes ofte som «presidenten av de rike.»

Samtidig mener Chabert at Macron viser en lav forståelse for folk som bor i periferien.

– Det var en gang han sa at arbeidere som mistet arbeidet burde reise til andre byer for å finne ny jobb. Macron foreslo at de skulle finne jobb 200 kilometer unna. 200 kilometer! Selv det å flytte 200 kilometer for etablerte er ikke lett. Dette viser en arroganse over periferien.

Tor Frankrike blir i EU

Chabert mener at Macrons motstander i den andre valgrunden, Marine Le Pen, var den ideelle motstander.

– Til og med Eva Joly, med sine svimlende 2,3% i den første valgrunden i 2012, kunne vunnet over Le Pen.►

EN REGIONAL TRAINEEORDNING FOR UNGE MED HØYERE UTDANNING

For søknadsskjema og mer informasjon om våre medlemsbedrifter: www.introtrainee.no

NTH-RINGEN

Ditt vitnemål i gull

Den originale NTH - ringen for sivilingeniører og sivilarkitekter finner du hos oss. Rask levering!

DAHLSVEEN
en del av mestergull
OLAV TRYGGVASSONSGT 24 • TRONDHEIM •
WWW.GULLSMEDDAHLSVEEN.NO • TLF. 73 52 58 06

PÅ KONTORET: George Chabert

▪ 59 år

▪ Født i Mosambik, har portugisisk bakgrunn

▪ Skriver kronikker og kommentarer om blant annet fransk politikk

▪ Professor og historieforeleser på NTNU

▪ Jobber for tiden med ny bok om franske tenkere i nåtiden.

Han utdyper at den sterkeste konkurrenten til Macron på høyresiden var den høyrekonservative François Fillon.

– Han lå lenge an til å bli valgt videre til den andre valgrunden. I ukene før var det lekket mye informasjon i media som satte Fillon i press. Da Fillon kom på tredjeplass i første valgrunde og Le Pen ble motstanderen til Macron var saken ferdig. Macron var allerede president før andre valgrunde.

– *Hva var de viktigste grunnene for at Le Pen kom til andre valgrunde i det franske presidentvalget?*

– Det var hennes motstand mot innvandring og økt suverenitet for det franske folket fra EU. Fillon var mye av det samme, men ikke motstander av EU.

Videre mener Chabert at det er liten sannsynlighet for at Frankrike kommer til å melde seg ut av EU. Det franske folket er samlet sett for EU. Spørsmålet er heller om hvordan samarbeidet vil bli med Tyskland.

– Med Macron som president er det bra. Macron var det beste alternativet for Tyskland. Le Pen spøket til og med i valgkampen at uansett

resultat, ville det bli en kvinnelig leder, enten Le Pen eller Merkel. Det som heller er uvisst mellom samarbeidet er hvilken retning Tyskland vil gå. Det er usikkert hvordan regjeringsforhandlingene i Tyskland vil ende.

Donald Trump var et motsvar

Allerede i en kronikk i Adresseavisen den 21. juli 2016 mente Chabert at Donald Trump ville stå sterk i presidentvalgkampen.

– *Hva var de viktigste årsakene for at Trump vant det amerikanske presidentvalget?*

– Globaliseringen, som blir forespeilt som både ønskelig og uunnagelig, falt tydeligvis ikke i smak hos amerikanerne.

Men til tross for all kritikken og det negative mediebildet som Donald Trump får, mener Chabert at det ikke er usannsynlig at han kommer til å sitte i to perioder.

– Uansett, er det heller ikke sikkert at det blir så viktig for oss i Europa. Så langt har Donald Trumps utenrikspolitikk vært like ille som Barack Obamas.

– *Hvem hos demokratene kan utfordre Trump?*
– Alt er åpent. Det er ingen person hos

demokratene som skiller seg ut, men en kjendis kunne gjøre jobben. Vi lever i Twitters alderen: Hvorfor ikke Oprah Winfrey eller Mark Zuckerberg, spør han og humrer.

Utfordringene for neste generasjon

Han forklarer at vi går en mer usikker tid i møte.

– Europa vil se ut i morgen som USA i dag. Mer etnisk politikk, etnisk vold, flere milliardærer, mange fattige, og en krympende middelklasse. Det spesifikke europeiske preg vil muligens være borgerlønn og fri marihuana for å få tiden til å gå.

– *Er det noen store, eller etablerte partier som er sosialdemokratiske i Europa?*

– Vanskelig å si: Vil en bevegelse som Podemos i Spania kunne begynne å endre det politiske spill i Europa? Eller vil politikk fortsatt være lite annet enn en attraktiv karrieremulighet for de enkelte?

– *Hvordan vil det framtidige arbeidsmarkedet se ut?*

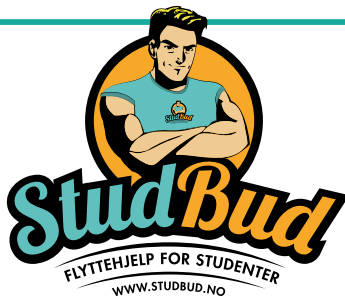
– I Norge? Jeg ber for mine barn, sier han med en ironisk overdrivelse. **UD**

Du kjøper. Du gir.

Vet du at når du handler noe godt fra Kavli og Q-Meieriene, gjør du samtidig en god handling? Overskuddet går til Kavlifondet, som støtter humanitært arbeid, forskning og kultur. Kavlifondets gaver skaper store ringvirkninger. Takk for bidraget! Se hva du gir til på kavlifondet.no

KAVLI
FONDET

I tillegg til billig flyttehjelp har vi også sørget for gode rabattavtaler på frakt mellom byer og lagring av innbo, for studenter. Alle dager 08-21.

Norges største markeds plass
for kjøp og salg av brukte
pensumbøker

iBok.no

LEGE JOHN
LILLE-MÆHLUM

Privat allmennlege

www.johnlm.no/student

Mormors Tue

Søndager hos
mormor (12-17)

Kaffe- og kakebuffet på
Mormors! Spis så mye
kake og drikk så mye
kaffe du vil for 89 kroner.

Big Bite
SUBS

Big Bite er rask og rimelig mat i farta. Du får Dagens Big Bite fra mandag til fredag for kun 29,-. Studentpris på nykværnet kaffe 5,-.

Bestill mat til hele gjengen på
www.bigbite.no

LINK
TRONDHEIM

Tøff hverdag? Selvhjelp handler om å ta tak i egne muligheter og styre livet ditt i den retningen du selv ønsker.

Mob: 976 25 630
www.linktrondheim.no

Spiller på marginer og leker i gråsonen

Realitystjerne, businessmann, mangemilliardær. Men politiker?

NTNUs Jennifer L. Bailey er skeptisk etter Trumps første år.

TEKST: Øystein Soknes Christie og Britta Benz | FOTO: Mari Haugan

Den 8. november 2016 sjokkerte det amerikanske folket en hel verden da de valgte Donald Trump som president i verdens mektigste land. Professor Jennifer L. Bailey ved Institutt for sosiologi og statsvitenskap synes Trumps første år har vært hendelsesrikt, og til tider kaotisk.

– Valgdagen var på mange måter en revolusjonær dag, for noe viktig har skjedd med verden siden det, sier Bailey.

Vi lever i en turbulent verden der det er uromomenter og konflikter i alle verdenshjørner, og dagens ledere er nødt til å trække forsiktig og veie sine ord. Bailey setter spørsmålsteget ved Trumps kompetanse på dette området. Hun tror det kan være farlig for både USA og for verden å ha en som Trump i presidentstillingen. Nøyaktig hvor farlig han kan være er hun mer usikker på.

– Bare det at han skaper slik usikkerhet i urolige tider er et faresignal. Vi må kunne vite hvor vi har lederne våre, sier Bailey.

– Rett og slett ikke så intelligent

Året som har gått har vært fylt med en lang rekke kontroverser rundt Trump. Mange av dem

inneholder anklager eller rett og slett eksempler på presidentens løgner. Bailey mener Trump simpelthen har lite forståelse for sannheten.

– Han opererer som om han er på fest. Han sier ting som virker som en god ide der og da, uten noen forventninger om å måtte ta konsekvensene. Om han faktisk kan noe er et annet spørsmål. Jeg tror egentlig ikke det, sier Bailey.

Trump har ved flere anledninger erklært seg selv som et politisk geni, men ifølge Fivethirtyeight er han den minst populære presidenten på minst 70 år.

– Alle håper alle at han egentlig spiller et avansert og uoversiktlig spill som bare han forstår. Jeg frykter at han rett og slett ikke er så intelligent, sier Bailey.

Angriper selve strukturen

Et hett og tilbakevendende emne dette året har vært Trumps «krig» mot media. Bailey tror dette kan være veldig destruktivt. Begrepet «fake news» har kommet med Trump, men Bailey påpeker at amerikanere, og særlig republikanere, har skreket om urettferdig mediedekning i en årrekke. Dette

er derimot første gang en så mektig politiker går til angrep på media.

– Hans lederrolle gjør dette angrepet mye verre, sier Bailey.

Hun understreker at USA flere ganger har hatt politiske ledere med lite erfaring, men at det alltid har gått bra på grunn av det solide rammeverket i den amerikanske staten. Her representerer Trump en ny vending.

– Det vi har sett det siste året er et angrep på selve strukturen i staten. Folk som har helt ville ideer har mer innflytelse nå enn vanlig. Dette kommer til å ha langvarige virkninger i internasjonal politikk, sier Bailey.

Presidenten har flere kunnskapsrike, voksne og intelligente folk rundt seg, mener hun.

– Spørsmålet er om han i det hele tatt hører på dem.

«Commander in Tweet»

Trump har fått kallenavnet «commander in tweet», og hans iherdige bruk av Twitter markerer en ny trend i dagens politikk. Bailey tror dette kan være viktig for å gi folk et innblikk i Det hvite hus.

– En ting jeg alltid har likt her i Norge er at avstanden mellom politikerne og folket er liten. Jeg har for eksempel sittet på Studentersamfundet og tatt en øl med daværende utenriksminister Jonas Gahr Støre. Noe sånt kunne aldri skjedd i USA, mener Bailey.

Samtidig tror hun det kan være farlig at Trump selv har full kontroll over sin egen Twitter-konto. Hun tror folkene rundt presidenten *prøver* å holde tvitringen hans under kontroll, men at de ikke lykkes.

– Det er tydelig at Trump snakker uten filter på Twitter. Jeg tror aldri det er en god idé, verken i privatlivet eller i politikken. Når han tweeter er ting ofte både forenklet og forvridd, og ofte er det klart at han ikke vet hva han snakker om, fastholder Bailey.

Imponert over Solberg

10. januar reiste statsminister Erna Solberg til Det hvite hus, der hun møtte Trump i det hun selv sa var et «godt» møte. Bailey fulgte den tv-sendte pressekonferansen, og var ikke særlig imponert over Trump.

– Jeg ynket meg under hele greia. Jeg fikk inntrykket av at han nettopp hadde oppdaget at Norge eksisterte, sier Bailey.

Hun reagerte også på at Trump brukte mye tid på helt uaktuelle ting.

– Det handlet mye om ham selv, og hvor mye bedre han er enn Hillary og Obama.

Hun ble derimot langt mer imponert over Solberg, og særlig fordi statsministeren brukte et språk som Trump forstår.

– For eksempel påpekte hun at Norge er blant dem som betaler mest til Nato per innbygger. Sånne ting fanger Trumps oppmerksomhet, og gir godvilje.

Kun dager etter møtet med Solberg, uttalte Trump at han ikke ville ha flere innvandrere fra «shitholes», men at han heller ville ha innvandrere fra Norge.

– Jeg er ikke i tvil om at Trump er rasist, men uttalelsen tyder i hvert fall på at Erna gjorde et godt inntrykk, sier Bailey.

«America First» sår tvil om framtiden

Et sentralt element i Trumps politikk har vært det høyrepopulistiske prinsippet om å sette «America First». Dette spiller på en del temaer som har vært tilstedeværende i amerikansk politikk i flere år, men som ikke har blitt framhevet før nå. Bailey trekker fram amerikanernes ønske om uavhengighet og suverenitet.

– Det er i dag stor usikkerhet rundt i hvilken grad USA vil fortsette å være en verdensleder. Dette sår mye tvil rundt framtiden blant amerikanernes allierte, sier Bailey.

Andre land kan også benytte sjansene som følger av USAs nye isolering. Kina har de siste årene opplevd en enorm vekst. Bailey mener dette er urovekkende, siden en stormakt i vekst alltid

JENNIFER L. BAILEY

61 år

Født i USA, familie fra Virginia

Utdanning: University of Virginia, Georgetown University i Washington DC og University of Denver

Vært i Norge siden 1992 og på NTNU siden 1995

Underviser i: Komparativ politikk og amerikansk politikk

1. DESEMBER 2016: President-elect Trump annonserer en avtale med Carrier for å redde mer enn 1000 arbeidsplasser. Samtidig uttaler han at han vil jobbe mot outsourcing av amerikanske selskap.

8. NOVEMBER 2016:

Donald Trump vinner presidentvalget i USA, til sjokk for mange valgeksperter.

FOTO: Gage Skidmore (Flickr), CC BY-SA 2.0

20. JANUAR 2017:

Trump sverges inn som den 45. presidenten av USA.

23. JANUAR 2017:

Trekker USA ut av Trans-Pacific Partnership. TPP er en frihandelsavtale mellom USA og landene i Stillehavsområdet.

23. JANUAR 2017:

Trump signerer en ordre om et forbud mot å bruke føderale penger som går til internasjonale grupper som utfører eller gir informasjon om abort.

25. JANUAR 2017: To direktiver signeres av president Trump som blant annet kaller på byggingen av en mur langs grensen mellom USA og Mexico. Presidenten presiserer på nytt at Mexico skal betale for muren.

FOTO: Mobilus in Mobili (Flickr), CC BY-SA 2.0

27. JANUAR 2017: President Donald Trump signerer en utøvende ordre som forbyr innbyggere av Irak, Syria, Iran, Libya, Somalia, Jemen, og Sudan innreise i USA. Ordren blir møtt med store protester, og blokkeres delvis av flere føderale dommere. Reiseforbudet (det første av tre) blokkeres og fornyes ikke.

16. FEBRUAR 2017: Signerte en lov som fjerner Obamas «Regelen for beskyttelse av bekker» som beskytter bekker mot kullavfall.

6. MARS 2017: President Trumps nye forslag til et reiseforbud forbyr nå statsborgere fra Iran, Libya, Sudan, Jemen, Somalia, og Syria innreise i 90 dager, og alle flyktninger i 120 dager. Forbudet blir igjen blokkert.

4. MAI 2017: Trumps helsereform vedtas av Representantenes hus. Den representerer en endring fra The Affordable Care Act, også kjent som Obamacare, men opphever denne ikke.

vil presse for omveltninger i det internasjonale systemet. Trumps «tilbaketrekking» gjør situasjonen enda mer problematisk, og utvilsomt mer presserende.

– Trumps politikk åpner for at Kina med tiden kan ta over lederroller i verden. Etter hvert vil de bli en ny supermakt.

Vet for lite om internasjonal politikk

Den mest synlige trusselen for tiden er kanskje Nord-Korea. Kim Jong-Un flørter stadig med tanken på å bruke atomvåpen, og Trump er heller uforsiktig i sin behandling av denne trusselen. Bailey mener det er vanskelig å si hvorvidt atomkrig med Nord-Korea er en reell fare.

– Alle fornuftige mennesker vet at ingen egentlig kan vinne en atomkrig. Her har vi to ufornuftige mennesker med mye makt som spiller på marginer og leker i gråsonene. Da kan ulykker skje. Jeg kan ikke egentlig tro at en atomkrig vil

inntreffe, men jeg kan ikke utelukke det heller.

Den 6. desember besluttet Trump å anerkjenne Jerusalem som hovedstad i Israel. Selv om dette ikke kom som noe sjokk for Bailey, er hun ikke i tvil om at dette var en svært kontroversiell avgjørelse. Det at FN senere nektet å godkjenne avgjørelsen, var for henne et tegn på at dette var et politisk uklokt og unødvendig trekk av Trump.

– Det var å gi fingeren til palestinerne og til FN, sier hun.

Ingenting er utenkelig til 2020

Bailey har lite tro på at Trump kan bli avsatt før tiden, og hun tror Trump blir sittende i minst tre år til. Mange på venstresiden i USA roper om riksrett, men dette mener hun er usannsynlig.

– Politisk sett er det problematisk å avsette en president som har vunnet et lovlig valg. Jeg tror absolutt det er noe mistenkelig ved ham, men jeg tror det blir ekstremt utfordrende å stille ham for

riksrett. Det skal noe håndfast og grunnleggende grovt til for å avsette Trump, fastslår Bailey.

En rekke avsløringer har avduket at Trump tar lange ferier, spiller mye golf, og jobber korte dager. Det får mange, blant andre forfatter Michael Wolff, til å sette spørsmålsteget ved Trumps ønske om å fortsette som president. Bailey tror derimot ikke han vil si opp.

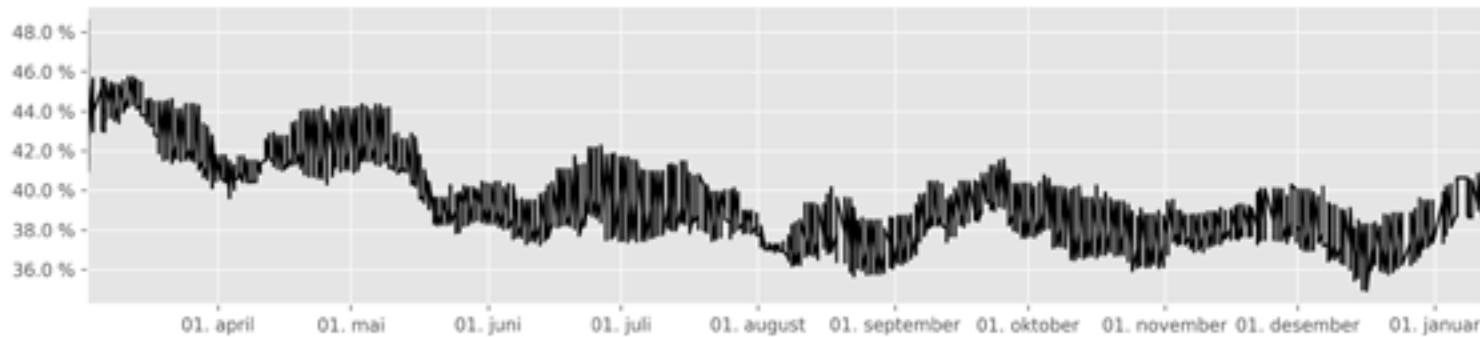
– Trump er jo en pakke med sterke følelser. Jeg tror han har et for stort ego til å gi seg nå, sier hun.

Bailey påpeker at det blir veldig interessant å se hva slags valg vi kommer til å få i USA i 2020, fordi Trump har sprenget grensene for hvem som kan stille til valg. Ingenting er utenkelig nå, mener Bailey.

– George W. Bush ser jo fornuftig ut i sammenligning med Trump. Jeg aner ikke hvem det neste presidentvalget vil stå mellom – for alt vi vet blir det Oprah Winfrey mot Kid Rock. **UD**

DONALD TRUMPS POPULARITET I USA

DATA: fivethirtyeight.com / 2014 ESPN Internet Ventures

GRAFIKK: Emil Henry Flakk

FOTO: Federal Bureau of Investigation (FBI) (Flickr), Public Domain Mark 1.0

9. MAI 2017: Trump gir FBI direktør James Comey sparken.

1. JUNI 2017: Trump erklærer at USA skal tre ut av Parisavtalen.

7. JULI 2017: I et møte med den meksikanske presidenten, Enrique Peña Nieto, fastholder Trump at Mexico skal betale for muren.

24. JULI 2017: Trumps svigersønn og rådgiver, Jared Kushner gjør en offentlig uttalelse der han forteller at han møtte med russerne fire ganger, men benekter at han gjorde noe ulovlig. Robert Mueller leder den pågående spesialetterforskningen om Trumps angivelige tilknytning til Russland. Den tidligere nasjonale sikkerhetsrådgiveren til Trump, Michael Flynn blir sparket senere på grunn av hans kommunikasjon med den russiske ambassadøren Sergey Kislyak. Flynn erkjenner senere skyld i å gi FBI falske utsagn mens han fungerte som Trumps sikkerhetsrådgiver. Han inngår så en ankeavtale med Robert Mueller i desember.

15. AUGUST 2017: –Jeg mener det er skyld på begge sider erklærte Trump etter volden i Charlottesville, hvor høyreekstreme demonstrerte i gatene, og en motdemonstrant ble påkjørt og drept. Noen dager senere fordømte han de hvite nasjonalistene.

25. AUGUST 2017: Trump oppretter et forbud mot transpersoner i militæret. Det blokkeres senere av en føderal dommer i Washington.

5. SEPTEMBER 2017: Trump avgjør å avslutte DACA-programmet, startet av Obama. Programmet gjør det mulig for barn som kom til USA ulovlig før fylte 16 år å få en fornybar toårig arbeidstillatelse. 800 000 står i fare for å bli rammet av dette.

3. OKTOBER 2017: Representantenes hus vedtar et forbud mot abort etter 20 uker inn i graviditeten, med unntak av tilfeller av voldtekt, incest, og tilfeller der det er fare for mors liv. Forbudet støttes av Trump-administrasjonen.

4. DESEMBER 2017: Trump gir sin støtte til den republikanske senatorkandidaten Roy Moore i senatorvalget i Alabama. Moore er anklaget for seksuelle overgrep mot barn. Da demokrat Doug Jones vant valget senere i desember, hevdet Trump å ha visst at Moore ville tape.

10. OKTOBER 2017: Obamas sentrale beslutning for å takle klimautfordringer, Power Plan, som har som mål å redusere CO2-utslippet fra kraftverk, oppheves uten noen erstatning.

20. DESEMBER 2017: Senatet stemmer for Trumps nye skattereform. Skattereformen er en av Trump-administrasjonens største lovgivende seire så langt. Den innebærer 1200 milliarder kroner i skatteutt.

SKJERMDUMP: Twitter

4. DESEMBER 2017: Det siste forslaget om innreiseforbud vedtas av USAs høyesterett. Reiseforbudet innfører begrensninger av varierende grad på statsborgere fra Tsjad, Iran, Libya Nord Korea, Syria, Venezuela, Somalia, og Jemen.

3. JANUAR 2018: I den siste uttalelsen mot Nord Korea og dets leder, Kim Jong Un, tvitrer Trump at han har en mye større atomknappen, og at den funker.

Utvekslingsstudenter inkluderes gjennom idrett

Mye har blitt sagt om at nordmenn kan være vanskelige å komme inn på for de som ikke kan de sosiale kodene. Så hvordan skal man få venner om man kommer hit som utvekslingsstudent? Idrett er svaret.

TEKST: Tobias Bjune Proos, Edvart Solberg Svingen | ARKIVFOTO: Eivind Sandodden Kise

Donald Otterson er en av 3500 internasjonale studenter ved NTNU. Han har bodd mesteparten av livet sitt i New Zealand, og benytter seg nå av NTNUIs tilbud i Trondheim.

Otterson hørte om NTNUI i orienteringsuka og da mange av vennene hans på Moholt hadde meldt seg inn i NTNUI Koiene bestemte han seg for å prøve det ut. Siden den gang har han blitt mer og mer involvert. Personlig mener Otterson at dette har vært veldig viktig for å involvere seg sosialt.

– For meg har det uten tvil vært med på å forme et sosialt nettverk i Trondheim, spesielt et hvor jeg hele tiden kan møte nye studenter, sier han.

Samtidig forstår Otterson at ikke alle utenlandske studenter gjør som ham, nettopp fordi han mener det er vanskelig å forstå hvordan den sosiale strukturen i Norge er bygget opp.

– Det hjalp spesielt da jeg forstod at det er vanlig i Norge å ha forskjellige vennekretser basert på visse aspekter av livet.

Mangfoldig tilbud

Otterson ble etter hvert mer og mer involvert i andre deler av NTNUI, da hovedsakelig rugby og NTNUI-Bumerang. Sistnevnte er en utlånsordning for studenter hvor han er utstyrsansvarlig. Her lånes det ut diverse utstyr til mange forskjellige idretter, noe Otterson skryter av NTNUI for.

– Styrken i NTNUI ligger nok i mangfoldet. Man kan bli med i noe så alminnelig som basketballaget eller

fotballaget, men på den andre siden kan du gjøre noe så spesielt som telemark eller alpint.

Det brede tilbudet mener han er grunnen til at såpass mange internasjonale studenter velger å bli med i NTNUI. De gode prisene på medlemskap mener han også at bidrar til større deltakelse.

NTNUI får også skryt fra internasjonalt ansvarlig i Studenttinget, Felipe Fawcett. Han er enig i at mangfoldet i NTNUI gjør at mange finner noe de trives med. Fawcett har også fått inntrykk av at internasjonale studenter er veldig fornøyd med NTNUI og mange bruker det for å bli kjent med norske studenter.

– Idrett er et internasjonalt språk. Siden nordmenn liker å sosialisere gjennom aktiviteter så tror jeg at dette er en av de beste arenaene de internasjonale studentene og de norske kan treffes og bli kjent i.

Språklig barriere

Otterson forteller at det meste av info er tilgjengelig på engelsk i gruppene han er aktiv i, men en gjennomgang av NTNUIs andre grupper gjør det tydelig at ikke alle har tilstrekkelig dekning på engelsk. Dette mener Otterson fort kan bli en faktor for å ikke bli med i NTNUI for internasjonale studenter.

– Tilbudet til NTNUI er bedre enn mitt gamle universitet kunne tilby. Jeg kan med sikkerhet si at det ikke finnes noe like åpent og omfattende som NTNUI på New Zealand, sier han.

God tilgang på informasjon

Donald mener tilgangen til informasjon er så god at det nærmest er umulig å ikke få med seg hva NTNUI er. Han forteller også at selv om han er ganske engasjert i NTNUI så får han fortsatt stadig høre om nye grupper, til tross for at han har vært her i ett og et halvt år.

– Min mening er at det vil være veldig vanskelig og ikke vite at NTNUI eksisterer, men kanskje ikke alle vet hvor mange tilbud det er innen NTNUI. Klubbavisa er ganske omfattende, så om folk er motiverte finner de info de trenger.

Til slutt anbefaler han alle studenter, internasjonale eller ei, å bli med i en gruppe i NTNUI.

– Uansett om du er ekspert eller nybegynner er det alltid noe du kan bli med på.

Han forlater oss med et enkelt, men tidløst budskap «Get it in ya, that's what exchange is about». **UD**

FOTO: NTNUI Bumerang

SPORTSREDAKSJONEN GIR GULLBALL TIL:

FRANK LØKE: Løke har lenge vært kjent som en urokråke og ikke akkurat mors beste barn. Oppslag de siste åra har dreid seg om fyll, slåssing og vel mye maraton. Derfor ble det ikke akkurat forside i VG eller hevede øyenbryn da det ble annonsert at Løke skulle være deltager i reality-programmet *Kjendis Farmen*. Men Løke har overrasket, han har framstått som en nesten reflektert, hardtjobbende og ærlig fyr. Løke, kødd no more?

JOHANNES HØSFLØT KLÆBO: Klæbo har hatt en latterlig god sesong og har vunnet nesten alt han har gått. Gutten som ikke har gullmedaljer i seniormesterskap enda er spådd å kunne gjøre virkelig storeslem i kommende OL. I disse tider hvor visse trøndere ikke går like fort på ski som vi skulle ønske er det fantastisk at en annen elleve år yngre trønder kan slå på stortromma. Du fikk ei glasskule fra NRK, og du får gullballen fra oss.

SPORTSREDAKSJONEN GIR RØDT KORT TIL:

TOM NORDLIE: Heitur Pottur Tomir Nordliesson. I Avaldsnes hafr der blifit tafsat på islendska rumpunum. Jentir ikke fornøydum med grisir Tomir. Vækslat slibrik dikkpikkur med spillura.

SEVILLA: Setter opp prisen på borte-billettene til CL-oppgjøret med Manchester United. Det skaper opprør blant United-fansen. Man Utd svarer med å sette opp prisen på hva Sevilla-fansen må betale i retur-oppgjøret, for å kompensere egen fans. Karma strikes like a bitch.

ILLUSTRASJON: Astrid Böhler

BESØK UTDANNINGSMESSEN!

- Finn dine karrieremuligheter
- Bredt utvalg av norske utdanningstilbud
- Bedrifter og organisasjoner
- Studietilbud i utlandet
- Etterutdanning og kurs
- Foredrag med aktuelle tema: Fremtidens arbeidsmarked, utdanning i utlandet og studentøkonomi

Trondheim Spektrum
1. - 2. februar 2018

Åpningstider
Torsdag 1. februar 09.00 – 15.00
Fredag 2. februar 09.00 – 14.00

Gratis for forhåndsregistrerte!
Hent gratisbillett på:
www.tautdanning.no

www **tautdanning.no**

Vil du skrive til oss?

Under Dusken tar gjerne imot leserbrev. Lengden på et innlegg begrenses til mellom 1800 og 3500 tegn inkludert mellomrom. Vi forbeholder oss retten til å redigere og forkorte innlegg. Vi gjør oppmerksom på at innlegg også vil være tilgjengelige på underdusken.no.

Kontakt debattredaktør Anna Juell Johnsen på debattredaktor@studentmediene.no

Berre i Berkeley?

MATHILDE SJØHELLE EIKSUND

Student på Berkeley

Første semester som utvekslingsstudent ved University of California, Berkeley, starta med ei orientering på campus. Universitetsområdet er digert, med massive bygningar, flotte bibliotek og parkområde, samt kjente landemerke som Saether Tower, Saether Gate og ikkje minst Sproul Plaza. «Her pleier studentane å protestere,» kommenterte guiden. «Berkeley er kjent for å ha ei politisk aktiv studentmasse og mange demonstrasjonar. Du kan anten sjå på, bli med, eller velje å gå ein annan plass». Eg følte meg som ein turist på safari. Protest verka som ein sport på lik linje med amerikansk fotball, og det heile verka både litt skremmande og innbydande.

Universitetsbyane Trondheim og Berkeley har mykje til felles. Dei er omlag like store og ber preg av ei stor studentmasse. Likevel er UC Berkeley ein stor kontrast til NTNU. Berkeley er ein del av storuniversitetet University of California og er ranka som ein av dei beste utdanningsinstitusjonane i verda. Studentar frå heile verda konkurrerer om studieplass her. Som student i statsvitenskap ved NTNU er det likevel enkelt å få utvekslingsplass i eitt eller to semester. Avtalen mellom dei to universiteta er veletablert, og ein får støtte til skulepengar frå Lånekassen. Eg kjenner meg heldig som får smake på eit internasjonalt og svært fagleg relevant akademisk miljø, og med dagens politiske klima i USA er det særleg interessant.

På Sproul Plaza er det alltid nokon med ropert og banner. Dei første dagane passerte eg ei gruppe aktivistar i bur som protesterte mot dyremishandling, studentar i solidaritet med papirlause mindreårige råka av DACA, samt ein kar kledd i ymse plast som kjempa stille mot forsøpling av havet. Nokre opprør er sjølvsagt større enn andre. Tidleg i haust blei ein av dei største demonstrasjonane Berkeley har sett på lenge, held i sentrum. Parolen var Berkeley Stands United Against Hate. Folkemassen besto av folk i alle aldrar som haldt appellar, ropte, sang og diskuterte. For ein fersk statsvitkapsstudent var

dette draumen. Folket som tek til ordet i gatene, engasjement, debatt, frustrasjon, action. Litt meir spenstig enn fjorårets underskriftskampanje for studentpris på nattbuss. Litt meir liv og røre enn på Trondheim Torg. Litt større oppmøte enn under eit gjennomsnittleg Samfundsmøte.

Det er ikkje berre i gatene at studentane ved UC Berkeley hever stemmen. Også i klasserommet er dynamikken ulik den eg har erfart som student i Trondheim. Under ei gjesteforelesing ved NTNU i fjor vår, stilte forelesar salen spørsmålet: »Kva er EU?» Etter ein porsjon pinleg stillheit, våga ein modig student å rekke opp handa. Anten låg klassa veldig dårleg an til eksamen, eller så satt 200 studentar innan samfunnsvitskap, inkludert meg sjølv, stille og tenkte at dette spørsmålet er ikkje retta til meg. Eg undrar over kvifor det er så vanskeleg å dra i gang diskusjonar i forelesingssalen på NTNU, når eg observerer at dette er sjølv essensen i tilsvarande fag ved UC Berkeley. Dette skuldast truleg både forelesar og student, og sjølvsagt litt kultur. Erfaringa mi med samfunnsvitskap i Trondheim, har vore at undervisning stort sett er einvegskommunikasjon. Forelesar har ofte dårleg tid, utan forventning om at studentane skal bidra med spørsmål undervegs i forelesinga. Ved UC Berkeley blir det kravd at studentane kjem førebudde og klare til å ta del i ein fagleg diskusjon frå dei kjem inn til timen. Dette gjer noko med både motivasjonen og utbyte med undervisninga.

Til forskjell frå den litt forsiktige norske studenten, vil Berkeley-studenten vise kunnskap. Ho blir drillt i å tenke kritisk og svare for meiningane sine. Eg opplever at samtalar med medstudentar i haust har handla om mykje meir enn det som går føre seg i studentbobla. Politikk, samfunnsdebatt og meningsutveksling høyrer ikkje berre forelesingssalen eller nachspielet til, men er ein del av kvardagen min som student. Det er låg terskel for å prøve ut store spørsmål, og det er kulturelt akseptert å heve stemmen både i timen og i det offentlege rom. Dette er erfaringar eg meiner er overførbare til studentlivet i Noreg, men det krev at både studentar og forelesarar vel å gi plass til diskusjon og kritisk refleksjon. Trondheim kunne hatt godt av litt Berkeley.

The second cultural shock

HASAN SHAHRIAR RHIDAY

Intern in Norway

I never thought I would experience a cultural shock twice in one year. That happened when I moved to Norway last fall.

My first cultural shock was Finland. I moved to a small city in northern Finland called Oulu to do my Master's. While I was just getting used to the cold Arctic winter and shy Finns, I got a call from Norway. It was from EVRY, a leading IT company in Norway, offering me a position at their Trondheim office, in a project called Innovation Lab. I happily accepted the offer.

Like most people who haven't explored all the Nordic countries, I had the same stereotypical idea. Norwegian and Finnish culture have to be very similar. I mean, they are both so close to the Arctic, right? How different can it be?

Well, my very first thought when I landed in Trondheim was, 'Okay, this looks different.' I could see the snowy peaks of mountains right from the plane window. The bus ride from the airport to the city center felt like a sightseeing tour. I saw more mountains and rivers in one hour than I have seen in my whole year in Finland.

Oh wait! That's the first mistake. It's not river. It's fjord. I was not familiar with the word. Coming from a riverine country like Bangladesh, most waterbodies look like a river or a lake to me. Fjord actually has quite a strict definition – It's a narrow inlet of the sea created by glaciers. It's the contrast between deep blue fjords and snow-capped mountains that makes the landscape of Norway so unique and stunning. So, for me, the first striking difference between Finland and Norway was the landscape.

During the first couple of days I was quite immersed in the beauty of Trondheim. Then I felt like there was something more. I told my colleagues, 'Guys, I think I'm having a second cultural shock.' 'Why?' they asked.

I said, 'It's not just the scenery. It's also the people. They're different.'

It takes a while to understand what exactly is different about Norwegians. They look pretty much like other Scandinavians. But when it comes to lifestyle and behavior, I found them easily distinguishable from Finns. Norwegians

are more chatty and socially active. You will not run out of topics when you start talking, and you can generally talk about anything. I had many interesting conversations about Vikings, the Norwegian language, LGBT, terrorism etc. They are quite aware of what's going on around the world and have strong opinions on matters like peace, equality and openness. Overall, the positive and chill atmosphere cannot go unnoticed if you move from an introvert nation like Finland.

I was quite intimidated at first with all the differences. My initial move to Norway was such a rush that I didn't even have time to learn the basic greetings in Norwegian. I didn't do mandatory research like how much a pack of milk would cost or which supermarket is the cheapest. I didn't have any familiar faces to ask awkward questions like how some strangers know my first name. In Norwegian 'Heisann' means 'Hi', which almost sounds like my first name Hasan. So when strangers said 'heisann' I always thought they were calling my name!

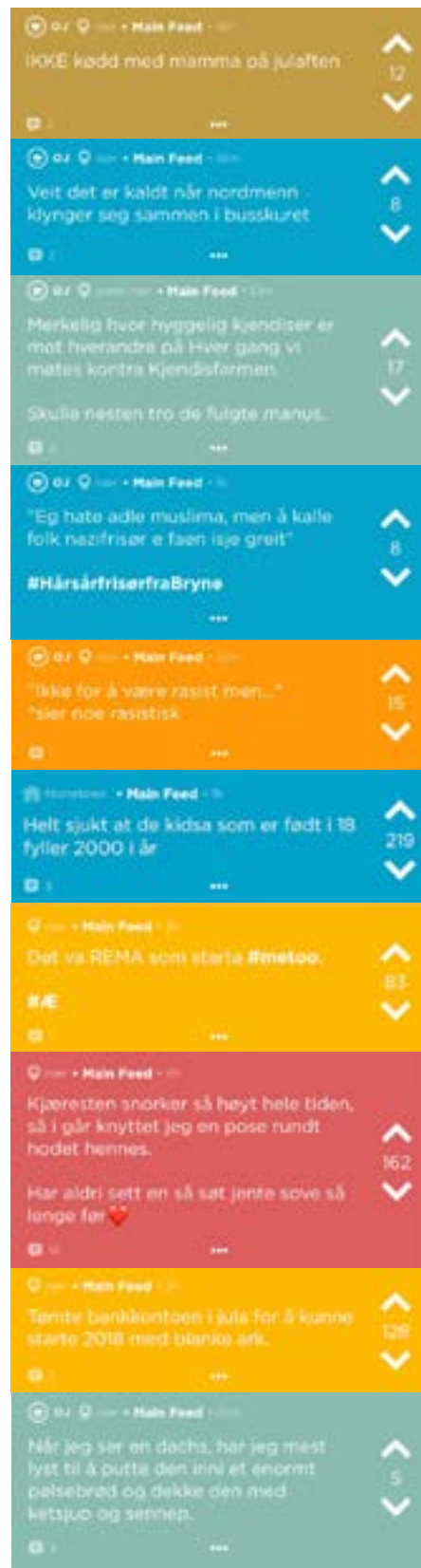
When I got a home that I shared with six Norwegians, my stress levels escalated. What if they are colder than the Finns? What if they find it rude that I don't speak even one Norwegian word? Worst, what if they are bothered when I cook spicy food full of strong smells? I can try to break the ice with one or two people. But six? Way too much for a fresh immigrant!

Fast forward four months. There I am, right before Christmas, enjoying Julemåltid (Christmas meal) with my flatmates and a cute cat named Fia. After dinner we also had Julebrus and Julemarsipan (Jule literally means Christmas). We hung out in the living room which felt so warm and exuberant with Christmas decorations and a brightly lit Christmas tree. My flatmates were going to their parents' for Christmas, and I was moving to Oslo. So it was like a last meal together.

Not to mention, all the fears I had in the beginning were meaningless. I have become very good friends with everyone. They helped me settle down in a city where I was almost a stranger.

I was smiling. My second cultural shock was fading away. Norway started to feel like home.

STUDENTJODEL

An Ignoble Laureate

TYLER STEWART AND
MATHIAS KRISTIANSEN

President and Vice president of ISFIT

Here in Trondheim we were granted some extra time to reflect on the year that was, as a dog managed to do the impossible and stop time in its tracks. Well not quite, as the calendar did turn, but the rockets had to wait. In this moment of reflection, before the commotion of gunpowder and colours heralded the coming of a new year, I was struck by the thought that 2017's most controversial character was not found in Washington, but rather in Naypyidaw. Aung San Suu Kyi, the lauded freedom fighter of the world has had a deservedly hard fall from grace for her failure to stop the ethnic cleansing happening under her nose.

Suu Kyi was born into greatness, from parents of importance in Myanmar. Her father is recognised as the architect of the secession from British rule. Her mother, an acclaimed politician and diplomat in the newly formed nation, held positions such as the ambassador to India. After graduating from Oxford, Suu Kyi rose to prominence in the 1988 uprising in Myanmar. She co-founded the National League for Democracy then, in 1989 she found herself under house arrest, where she was held for 15 years. Despite this, she refused to leave the country and stayed to fight for democracy, even after being offered release if she were to leave. She quickly became *the* symbol of a freedom fighter in Burma, and globally. This lead to her being honored with awards such as the Rafto Prize in 1990, and the Nobel Peace Prize in 1991.

Fast forward to 2012, we start to see cracks appearing in the surface of this hero. Suu Kyi refused to take a stance in the Rakhine State riots, and said to a reporter that she did not know whether the Muslim, Rohingya minority could be regarded as Burmese citizens. This repeated itself in 2015, and has progressed to a crescendo into the current situation. Suu Kyi's role in legitimising the atrocities against the Rohingya has resulted in global criticism towards her, and rightfully so.

But do her actions credit a withdrawal of her awards? Should the Nobel Committee retract her award? As the world watches on, her obstruction of foreign aid, and her enabling of the ethnic cleansing of the Rohingya makes this question important to raise. Will having tarnished laureates such as Suu Kyi delegitimize and devalue the Nobel Peace Prize in the future? These are questions that we also raise in regards to the Student Peace Prize. What makes a legitimate laureate? Are these awards granted on the basis of work that has been done, of a battle fought? Or do such honors come with the expectations of further work towards a better and brighter future? We would say that being appointed these honours comes with aspects of both sides. Accolations of good work, but also with a responsibility of continuing the struggle for a better world.

Suu Kyi's name is forever tarnished, and will always be mentioned in regards to her failure to act in the face of injustice. The Nobel Committee now has an important task in reacting to her role in the injustice faced under her watch. Fellow Peace Prize Laureate Desmond Tutu wrote to Suu Kyi in an open letter «If the political price of your ascension to the highest office in Myanmar is your silence, the price is surely too steep». The award comes with a responsibility, which Suu Kyi is failing to live up to.

Let's finish off with a quote. «It is not power that corrupts, but fear. Fear of losing power corrupts those who wield it.» Who said this? Aung San Suu Kyi.

FOTO: Northern Ireland Office, Simon Graham (Flickr), CC BY 2.0

SAMFUNDETLEDER

Tale Bærland, leder ved Studentersamfundet i Trondheim

Norges mest ensomme studentby?

Trondheim - Norges beste studentby. Ikke sant? Det er i alle fall noe mange liker å proklamere. Meg selv inkludert. Trondheim er nok Norges beste studentby. På noen punkter kan vi bli bedre, ensomhet er ett av disse punktene. Kanskje det er ekstra tungt å være ensom i Trondheim, nettopp fordi en har forventninger om at dette er Norges beste studieby. Her hvor det er så mye å bli med på. Men hva med de som likevel havner utenfor?

Ensomhet er et kompleks tema, og et tema jeg langt ifra er ekspert på. Jeg ønsker å ta det opp, fordi det er så viktig. Ikke fordi det er et nytt tema eller fordi det er kontroversielt, men fordi alle fortjener å føle seg som en del av studiebyen Trondheim. Her skal ingen føle seg ensomme!

Det er flere faktorer som spiller inn på om noen føler seg ensomme, og det trenger ikke å være så enkelt som at en person alltid er alene. Noen føler seg ensomme fordi de mangler den ene personen i livet sitt de kan betro alt til, uavhengig om det er en venn, en kjæreste eller et familiemedlem. Det går an å være ensom selv om du har mange venner. Hva om du ikke føler du kan slappe av rundt vennene dine og være deg selv. Ensomhet kan også komme av et savn av familie og venner hjemmefra. Å ikke være i de trygge omgivelsene man er vant til kan være vanskelig. Kanskje de også flytter til en hybel hvor de bor helt alene.

Blant studentene er mange tilflyttere på utkikk etter nye venner i en ny by, og derfor er det så utrolig viktig med litt organisert sosialisering i starten av et nytt studieår. Det er nettopp derfor fadderukene er så bra. I det siste har også flere linjeforeninger blitt flinke til å tilpasse seg en mer mangfoldig studentgruppe. Fadderukene handler om så mye mer enn bare fylla og fester. Hva med de som fortsatt føler seg utenfor etter fadderukene? Det er jo ikke gitt at du finner dine framtidige venner i faddergruppa du er plassert i. Hva med de som bytter studie underveis i utdanningen? Om det så er etter to uker eller to år. Det er så mye av det sosiale ved et studie som blir plassert i løpet av fadderukene. Er vi flinke nok til å plukke opp de som ikke finner seg til rette?

ILLUSTRASJON: Nora Birgitte Johansen

Et tips som stadig dukker opp når det er snakk om å komme seg ut av ensomheten, er å melde seg inn i en forening, organisasjon eller idrett. Akkurat her har Trondheim mye å stille opp med, dette er en by med utallige studentorganisasjoner. Kanskje vi kan løse ensomhetsproblemet sammen. Det er i hvert fall noe vi alle sammen bør ta på alvor. For det er jo ikke slik at en organisasjon kan ha plass til alle. Kanskje det derfor hadde vært en idé med en felles portal for de som ikke får vervet de søker? På den måten kan organisasjoner som har bruk for den kunnskapen og det engasjementet en søker har, tilby en plass. Noen organisasjoner

har for mange søkere, noen har for få. Til sammen bør vi ha nok plass til alle. Vi bør også ta en runde med oss selv når vi ser på hvem vi tar opp. For hva skal telle mest? De som passer best inn i gjengen, de med riktige forkunnskaper, de som har mange verv og vil få til alt?

Vi med 1500 frivillige bør også ha plass til de som trenger Samfundet mer enn vi trenger dem. For jeg tror fort det vil vise seg at de var akkurat det vi trengte!

THE MELTING POT

Moholt, the student village, is well known for its red brick houses, international students, and partying. But what is it like living there?

TEKST: Runar Johnsen, Karoline Bernklev | FOTO: Mari Haugan

Even before moving to Trondheim, Sindre Gylver knew that he wanted to live at Moholt. He is a fifth year student at NTNU, and the leader of the NTNUI orienteering group.

– I heard about Moholt through the orienteering community back home, and I was informed about an arrangement at Moholt where people can recommend their friends, and if they want, they can move in.

This arrangement helped Sindre make friends right off the bat, and made leaving home for the first time feel a little more safe.

– The orienteering community was very welcoming and it was nice to be a part of it as a new student. I had heard stories about the orienteering group in Trondheim. Orienteering has quite a small following, but it felt so big coming here.

Sindre says that the orienteering group in Trondheim holds a special position. He thinks this may be the reason why they have kept their own community at Moholt alive for so many years.

– It feels like a natural place for us to live, as all our sport activities start there.

INDOOR BEACH PARTY

Living so close to each

other, and spending most of their time together, makes living at Moholt feel like a lifestyle, Sindre explains. Because the apartments are so small, it is natural to spend time in the common areas.

– When you live with your friends, you might stay in your room, but keep the door open to see what is going on.

The orienteering group spends a lot of their time on sports, but they need to have some fun as well. His face breaks into a big smile as he begins to talk about the parties they have hosted.

– It is this charming thing. We fit as many people as possible in one of the small apartments. It gets a little sweaty. It is one of the weirder things we do, and it has frightened some people.

The parties today are calmer affairs than in the past. According to Sindre, Sit's house rules have become more rigorous in the last decade.

– Back in the 70's, someone decided to host a beach party in one of the apartments. They

filled the whole common area with sand, turned on all the faucets in the bathroom and then they closed the door. At one point in the evening, they opened the door so that all the water flooded out, creating a wave just like at a beach.

ENGLISH EVERYWHERE

According to Sindre, it is impossible not to notice the international students at Moholt. However, he thinks that the new high-rise apartments have made Moholt more attractive to Norwegians.

– Before, when I walked around, I would always hear people speaking English. Now I hear a lot of Norwegian as well. I think Sit is trying to improve this. However, it seems like the international students and the Norwegian students live rather separately.

He says that the international students usually live with other international students. The orienteering group have had international students live with them from time to time. Sindre had a great experience living with a French student.

– One guy in the apartment spoke French, so we did not really have to worry about the language or cultural difference. We took him ►

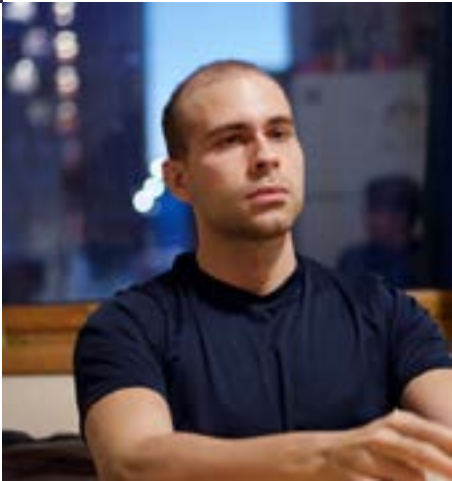

Josefine Lange Strandgaard

Sindre Gylver

Renan Carvalho Alen Pais

cross-country skiing and showed him some of the Norwegian culture. He was very grateful that we did some typical Norwegian stuff. I think a lot of the international students miss that.

Some time ago, Sindre was in a group working towards better integration of the international students at NTNU. One of the suggestions was placing international students in the other student villages as well, not just at Moholt. The aim was to help them meet more Norwegians, but Sindre admits that Norwegian students tend to be a bit wary of international students. For now, most of the international students are still placed at Moholt.

– It is a bit cheaper than other options, so I understand why it is that way. It seems like a lot of the international students are doing fun things on their own, so I think they are alright.

EVERYONE IS HERE ALONE
Josefine Lange Strandgaard has just gotten home

when we meet her in her apartment at Moholt. She has been out cross country skiing with fellow international students.

– We met at an orientation event on Sunday and decided to go skiing. It was really nice, she says enthusiastically.

Josefine is an industrial design student at the Technical University of Denmark (DTU). She will be living in Trondheim for the next six months.

– I met a couple of Norwegian students from NTNU back at DTU last year. That is why I came to Trondheim. I would like to consider all of Scandinavia my home, so I want to improve my Norwegian.

Josefine describes a special bond between international students when they come to Norway. They are all eager to help each other out as they are all in the same situation.

– The day I got here, carrying way too much luggage, someone helped me bring it all to my

apartment. It is easy to get in touch with each other. Everyone is by themselves.

So far, she has only met one of her three roommates, a girl from China. She is pleased with the fact that she is not living with any Danish people, as it forces her to speak English.

– The whole point in going on an exchange through Erasmus is improving your English. I like how international it is here at Moholt, and that we have the chance to really get to know people from other cultures.

DIFFICULT TO MEET NORWEGIANS
The marine technology student Renan Carvalho Alen Pais from Brazil lives in one of the Moholt flats. He has three roommates, two from Spain and one from Brazil. He has lived in Trondheim for half a year, and has enjoyed his time so far. He does, however, admit that it might be difficult for international students to get in touch with Norwegians.

Arkivfoto: Hans Fredrik Sunde

– I have met Norwegians in class, but outside of that, I have not had many opportunities to meet locals.

RENAN CARVALHO, student

– I believe I have gotten to know more international students than Norwegians. I have met Norwegians in class, but outside of that, I have not had many opportunities to meet locals. Two of his roommates worked as volunteers at UKA.

According to Pais, a good way to meet local students is to look for activities where more Norwegians take part.

He praises the work that the Sit, the Student Welfare Organisation in Gjøvik, Ålesund and Trondheim, does for the international students. He expected that it would be difficult to come to Trondheim, but Sit's work did the transition a lot easier. He is happy that so much is centered in one place.

– You have everything here. You can do your laundry, rent stuff from NTNUI Bumerang, and work out at the gym.

Most of the students Pais has met, have left Trondheim permanently. He explains that many

of his friends have not returned from vacation yet, and therefore, he is, at the time, focused his studies. Once the new students have settled in, and the old ones are back, it will be much more social at Moholt again.

AIM FOR INTEGRATION
Inger Lise Kastås works for Sit as a coordinator. Her job is to make sure that the students feel comfortable with their housing and roommates. In addition, she makes sure that the students and the employees at Sit work together. For instance, this includes guidance when roommates do not get along.

She explains that the international students are normally placed at Moholt or Steinan student villages. The reason is mainly that the rooms include necessities such as beds and desks. Most international students are only here for one or two semesters, and do not want to spend too much money on furniture.

– It is important to make sure that there is a mix of students from different countries. We are aware that many international students are living together, but we try our best to integrate them with the local students, Kastås says.

One of the initiatives is the activity house at Moholt, which opened in 2010. The students can meet up to talk, hang out, or watch a movie. The list of possible activities is long. It is usually free of charge, and there are also students who volunteer to arrange events.

Kastås also informs about the student city network called Study Trondheim, who work to make Trondheim a better city for students. This is a collaboration between NTNU, Sit, the municipality, and several other partners. Last year, their annual student city conference focused on international students.

Since the opening of the student housing towers at Moholt, in 2016, Sit has witnessed more international students applying for a room►

– We are aware that many international students are living together, but we try our best to integrate them with the local students

INGER LISE KASTÅS, Sit coordinator

in the towers. In these apartments, 15 students share each kitchen, and this makes it easier to live with a variety of people. This again makes the integration better.

ATTACHED.

Moholt student village has clearly meant a lot to both the international and Norwegian students living there, including Sindre. However, last year he felt the need to move somewhere quieter.

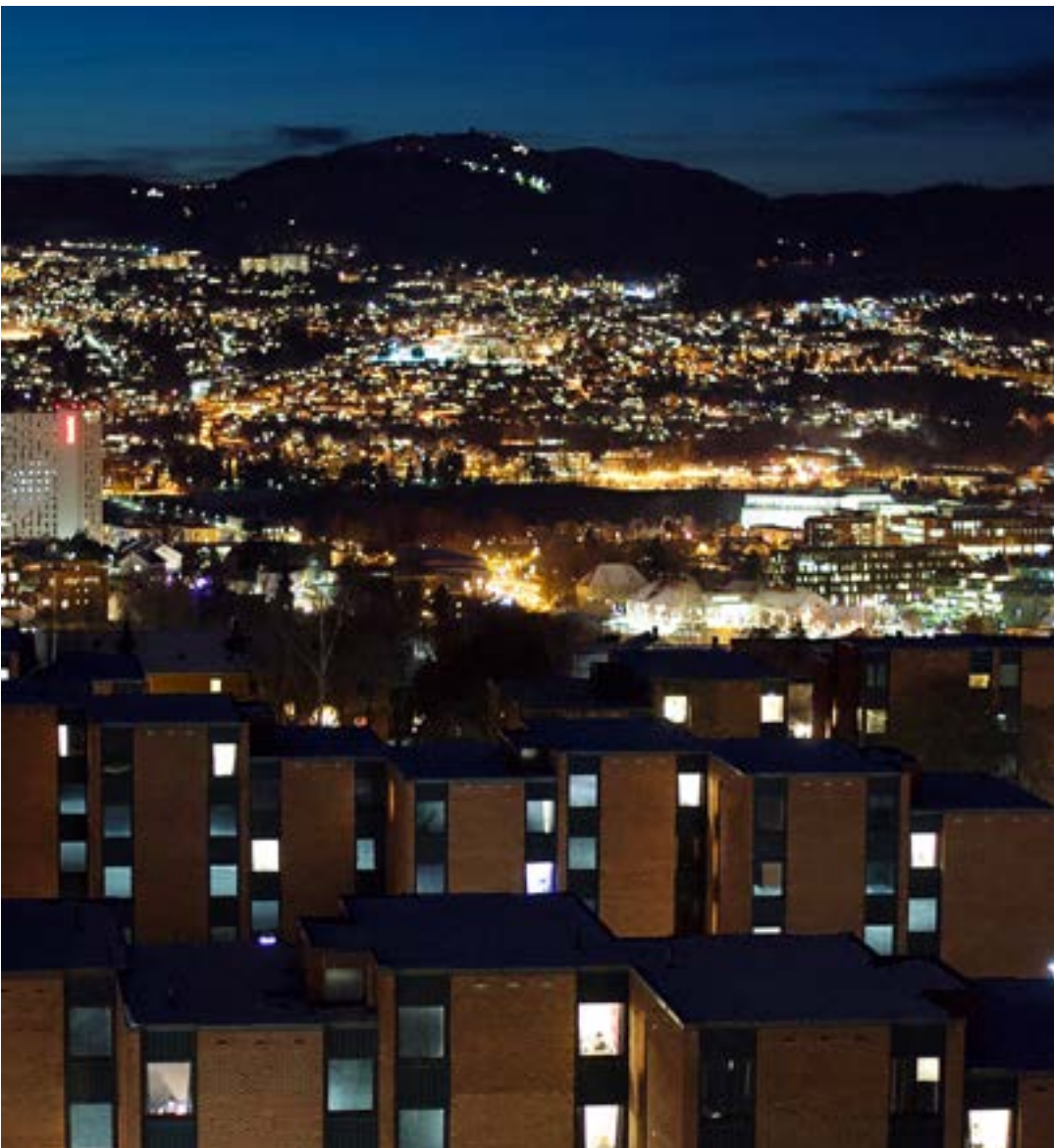
– I still live at Moholt, just not in a student apartment. There are mostly older people and families in my neighborhood, so it is calm.

Eventually, the time to «leave home» came for most of his friends as well. Most of them decided to stay in the same area too.

–Several of them got girlfriends or boyfriends and moved into the couples apartments at Moholt.

He laughs a little about how none of them seem to be able to move too far away from Moholt. He remarks that he still goes to the parties they throw.

– You get to a certain point toward the end of your studies where you want things to be a bit calmer. I am there now. **UD**

AKADEMIKA
- alt du trenger
til dine studier

PENSUMPAKKER:
Riktige bøker
Enkelt
Billigere

KOM INNOM BUTIKKEN VÅR, VI ER PÅ DITT STUDIESTED

THE *Green* GLOBETROTTER

Few people would put their M.A. thesis on hold in order to travel to Brazil and make hostels more sustainable. But student and backpacker Eirin Heddeland is certainly the type of person to seize such an opportunity.

TEKST: Guro Slåstad

SUNSET: Eirin at a nightspot in the township Khayelitsha, Cape Town. Photo: Ananda Magnussen.

In February, Eirin is traveling from Norway to Brazil, almost 10 000 km away, to make hostels more environment-friendly. During her stay, she will be working for Hostelling International (HI), an organization cooperating with FK Norway. HI certifies hostels that fulfil the UN's sustainable development goals.

– Along with another delegate from Norway, I am going to travel around Brazil to chart hostels and come up with ideas concerning how hostels there can become more sustainable. We will look at how they cooperate with the local business community, and then bring information back to Norway. That way we can learn from each other, Eirin explains.

It is a dream job for Eirin, who cares for the environment, but also loves to travel and interact with people.

– I think it is important to work closely with the local community. I was recently in Livingstone, Zambia, where someone had started a business, offering cycle tours to local villages, and all they needed were bikes and local guides. We visited a school and the guide told us about everyday life in the villages. I learned a lot during that trip, she says.

Personal Development.

Eirin first caught the travel bug when she chose to exchange to the U.S., in her second year of High School. That choice had a great impact on her personal development and interests.

– Before I went to the U.S., I was anxious and insecure. If I was going to be somewhere at a certain time, I could not arrive five minutes earlier, that was too embarrassing. But then I went abroad, and had to become independent like *that*, she says and snaps her fingers.

– On exchange you are thrown into everything. You have to be bold and say: 'I have no friends, do you want to be my friend?'

– *But you went in spite of being a shy person?*

– It is strange that I did, when I come to think of it. I was actively involved in show jumping, and was forced to sell my horse. That was a difficult thing to do. In addition, I had recently changed schools and gained new friends. Despite all this, there was an inner voice which told me I had to do it. My mum asked me repeatedly to reconsider whether this was something I really wanted to do, but I did not change my mind, she says earnestly.

Eirin's exchange year made her choose an international path: She entered the backpacker programme at Grenland Folk University College, and furthermore, European studies at NTNU. Choosing an international course, Eirin felt it was necessary to study abroad again.

– I have always been interested in the Middle East, especially Afghanistan, and decided to go on exchange to School of Oriental and African Studies in London.

Her study programme had few free credits, and she had to work hard to succeed in arranging the exchange.

– The student advisors at NTNU told me I should wait, and do the exchange as part of my M.A. instead. I found this idiotic, because I think it is important to get international experience already on B.A. level when you study an international subject, she says.

International bitches.

In the end, Eirin managed to go on the exchange by taking extra credits. The effort turned out to be worthwhile.

– In London, I met people from all over the world. I lived in a flatshare with one person from Korea, one from Russia who had Vietnamese parents, and three Brits. In addition, I got friends from Taiwan, Hong Kong, India, and Japan. We call ourselves 'international bitches', she says and laughs.

Eirin points behind her, to a wall adorned with postcards.

– I still keep in touch with the friends I ►

RIDING THE WAVES: Surfing in Muizenberg, South Africa. Photo: Martine Hatlebrekke.

made in London. We send each other postcards from the countries we visit. It is a bit old fashioned, but really fun.

While finishing her B.A., Eirin decided to gain some work experience before embarking on her M.A.

– I applied for an internship in London, because I had come to love the city. I wanted to work with environmental issues and applied for a job at TerraCycle, a global recycling company with European headquarters in London, Eirin explains.

She then decided to take an M.A. in Globalization at NTNU, and in her second semester she did something original: She exchanged to UiO. At UiO, she studied social entrepreneurship, and Eirin and a group of fellow students developed *NomadeMat* (nomad food), a canteen service. The idea is to integrate refugees into Norwegian society by employing them to cook international lunches at different

workplaces.

– The objective of social entrepreneurship is to have a business idea with two groups of customers: One target group and one customer group. Our customer group is hungry employees who are tired of their dry and dreary packed lunch, and the target group is refugees without a job who are interested in food, she explains.

Eirin and her fellow students are now in the process of starting the business and are excited to see how their idea will turn out in real life.

Turbulence in Cape Town

In Eirin's room, there is a blue banner with the words 'Fire Zuma', written in yellow letters. – I participated in the 'Fire Zuma' protests last summer, she explains.

The exchange to UiO took Eirin further than Oslo: A part of the programme was a ten weeks' long internship in Cape Town, where the protests took place.

– After the protest, a friend and I went to the camp of the Economic Freedom Fighters (EFF), which is a revolutionary socialist party. It was perhaps a risky thing to do, because they are pretty radical and said to be racist towards white people. We were the only white people there, but we did not experience anything uncomfortable. The atmosphere in the camp was incredible. People came all the way from the township Khayelitsha to take part in the protest.

Living in Cape Town was very different from quiet Trondheim, and Eirin and her fellow students had to take precautions because of the crime rate.

– There were people rummaging in our bins. We had bars in front of doors and windows. It was a different way of living than what I am used to.

Despite having to take precautions, Eirin loved living in Cape Town.

– I think it must be the most beautiful city in the whole world. I have never seen a city with such a perfect location, she exclaims.

Know yourself.

Eirin has learned a lot by studying and working abroad. Not only has she learned about the countries she has travelled to, she has also learned a great deal about herself.

– I know the feeling of loneliness. It is a feeling you cannot escape when moving abroad by yourself. However, when I feel alone, I know it will pass. When I feel alone in Trondheim, I go skating. I did it in London to prevent feeling alone, and it worked.

When being asked about possible disadvantages with studying abroad, Eirin needs to think.

– People are afraid to miss out on things going on at home, and I used to be afraid of that too. However, I have learned that things usually are the same when you get back.

When travelling as much as Eirin has done, the biggest challenge is perhaps getting used to ordinary life again.

– I have travelled far and wide, and sometimes it makes me feel a bit displaced. I have gotten used to having a lot of excitement in life, as I have changed location every semester the last few years. When you are used to this level of excitement all the time, ordinary life may seem boring. Handling ordinary life is something I must learn, but not this year, she says smilingly.

– My philosophy is to have a purpose with my journeys. Either I travel to visit someone who lives abroad to learn about their culture, or I travel to work or to study.

Now, Eirin needs to leave to go home and pack her bags. However, she is not going to pack for Brazil just yet – before her next adventure waits a quiet weekend at her family's cabin. **UD**

Eirin Heddeland

Born:
05 June 1993

From:
Mandal

Studies:
Master's Degree
in Globalization,
Transnationalism and
Culture at NTNU

Exchanged to:
Goldendale High School
(WA, U.S.), SOAS
(London), UiO (Oslo)

International jobs:
TerraCycle (London),
GreenCape (Cape Town).
Going to work for FK
Norway to promote
sustainable travel in Brazil.

Four Fast Facts

What is your first memory
from travelling?
Shopping fake Lindberg
sweaters and Dior
sunglasses when going to
Thailand with my family
when I was 14.

What is your favourite
country?
India – it has the
richest culture I've ever
experienced.

What's the most beautiful
language you know?
French.

What is your favourite
international dish?
Ramen.

EXPLORING: Eirin at Cape of Good Hope, South Africa. Photo: Kia Engan.

– I have travelled far and wide, and sometimes it makes me feel a bit displaced.

EIRIN HEDDELAND, backpacker

HAPPY TRAVELLER: Eirin in Cape Town. Photo: Ananda Magnussen.

Eirin's Study Abroad Tips:

If you are unsure whether you want to go, tell others that you are going to apply. Then there is an expectation that you are going to do it, and it is more difficult to back down.

Go by yourself – then you will get closer to the culture and you're more likely to get in touch with new people. Say yes to social events even though you do not know anyone. That way you will get to know someone!

Be creative with how you get new friends – sign up for student societies for instance.

Be happy and refreshed when you go – you have to be smiling for the first two weeks, then you can relax. Do not get disappointed if anything goes wrong – things never turn out the way you've planned.

Enjoy your time and live in the moment! It is a once in a lifetime experience.

Don't be too concerned about school. The experience is more important than the marks.

Whaaat?!
ER DET GRATIS?

Skal du bli lærer i skole eller barnehage? Da kan du bli medlem av Pedagogstudentene – helt gratis! Som medlem kan du få hjelp og veiledning, mulighet til å tegne Norges beste studentforsikring, blir en del av et faglig og sosialt nettverk, gratis fagtidsskrift og mye mer. Hva venter du på?

Send PS Til **02014**

Som medlem i Pedagogstudentene får du:

- Gratis medlemskap
- Råd og veiledning om du trenger hjelp
- Mulighet for å tegne Norges beste studentforsikring
- Flere aktuelle fagtidsskrift
- Invitasjoner til kurs og konferanser, lokalt og nasjonalt
- Det første året i Utdanningsforbundet gratis
- Benytte deg av medlemstilbudene til Utdanningsforbundet
- Muligheten til å påvirke din egen studiehverdag og framtidens lærerutdanning
- Du blir del av et fellesskap og nettverk av framtidige lærere
- Du får den ultimate lærersekken med superlærer t-skjorten

Skal, skal ikke, kanskje, interessert?

Er du en av de som aldri klarer å svare på invitasjoner, kan du ta deg en bolle.

ILLUSTRASJON: Christian Hokaas

KOMMENTAR

INGA STENØIEN
Journalist

Trenden hvor man avventer å trykke «skal» eller «kan ikke komme» på Facebook-arrangementer kan oppfattes som bagatellenes bagatell. Faktum er likevel at denne trivialiteten forteller mer om vår ubeslutsomhet enn man skulle tro. Når valget ditt faller på ignoranse gjør du nemlig fallgraven dypere for både deg og festplanleggeren.

Den vanlige responsen på en Facebook-invitasjon er å utsette svaret til minuttet før arrangementet begynner. Hvis man føler seg vågal kan man trykke «interessert». Nyttårsaften er et kroneksempel på dette. Denne kvelden er omtalt som festen over alle fester, og man har ofte flere alternativer til feiringen i baklomma. Selv hadde jeg tenkt meg på en fest med gamleklassen min hvor rundt ti personer stod på «skal», mens resten hørte vi aldri noe fra. Én person stod riktignok på «kanskje», men det var etter å ha flyktet fra «skal». Det er skumle saker å måtte si ifra at man ikke kan komme, eller hva som verre er, binde seg til kvelden.

Å være på utkikk etter de morsomste arrangementene kan minne om den utbredte shoppingmentaliteten en god del av oss besitter. Til tross for et fullt klesskap er ingen av klærne bra nok i lengden, og studielånet blir atter en gang ribbet til fordel for nye topper. Grunnen til den konstante fornyingen av plagg er ikke manglende kvalitet, men at man ønsker å føle

seg snasen. Det samme kan sies om manglende svarrate på Facebook-arrangementer. Du velger å spille kostbar og verdifull, gjennom å late som om man ikke eksisterer.

Det er selvfølgelig mer fristende å takke ja til en invitasjon hvis man blir spurt på direkten, enn til alskens Facebook-arrangementer som popper opp i tide og utide. Terskelen for å møte opp er høyere når invitasjonen dukker opp gjennom en skjerm. Relasjonene mellom folk blir mindre og mindre personlige gjennom den minkende personlige sosiale kontakten. Det gjør likevel ikke situasjonen bedre når man bidrar til manglende kommunikasjon.

Til tross for kjeftingen ovenfor kan jeg dessverre ikke påstå å være noe bedre selv. Jeg fikk selv en bekreftelse på min egen ubeslutsomhet forrige vinter. Jeg var invitert til tre bursdagsfester på én og samme dag, og var i villrede for hvilken jeg skulle velge. Det stod mellom én jeg hadde blitt invitert til to måneder i forkant, én langt borti huttiheita uten mulighet til å dra ut etterpå, og én med ei jeg ville bli bedre kjent med. Jeg utsatte ventetiden såpass at jeg ikke endte opp på noen av dem.

Ved å ikke gi lyd fra oss angående diverse kalas, stikker vi kjepper i hjulene til arrangøren og skaper en ubeskrivelig irritasjon. Problemet er ikke at vi «ikke vet» om vi kan komme, men at livet blir en smule vanskeligere for oss selv når vi bevisst, eller ubevisst, er ubesluttssomme. Det er fullt forståelig at man vil ha en så givende kveld som mulig, men når man konstant holder alle muligheter åpne blir den endelige avgjørelsen betraktelig vanskeligere å ta. Faren er at man aldri blir helt fornøyd med det man ender opp med, siden man kun speider etter bedre alternativ.

Kvinnen og den knusende realiteten

TEKST: Anne Lovise Finnøy | ILLUSTRASJON: Astrid Böhler

Det var en gang en kvinne som dro ut en januardag på jakt etter et bedre selv. Dette var en ekspedisjon hun tok relativt lett på, ettersom at det tradisjon tro gjøres etter nyttårsaften. Det var en oppsiktsvekkende stormfull kveld, men som alle andre stakk kvinnen hodet i jorda og tenkte at litt iherdig resirkulering av matavfall ville hjelpe det. Ut i verden dro hun med kurs mot en mørk furuskog.

Etter sånn kanskje langt om lenge, og ca. lenger enn langt, (umulig å si ettersom appen med skrittelling hadde kræsja), møtte hun på et stort og stygt nettroll. Nettrollet gjorde det et nettroll kan best og lirte av seg trusler både øst og vest, og om kvinnen ikke gjorde som han sa skulle hun bli strøssel på rømmegrauten. Trollets tirade pågikk i flere minutter, og midt i det hele lot han glippe at han hadde nylig gjort en særdeles stor investering i kryptovaluta. Kvinnen hadde for ikke så lenge siden sett en post i newsfeeden på Facebook om at valutaen var framtidens skattekilde, derfor trengte han ikke be henne to ganger på middag. I trollets hule, ikke så ulik en ungkarsbule på Ila, stod det en grautkjele og putret på ovnen, og i alle kriker og kroker sto det kister stappfulle av Bitcoins, Dogecoins og det som mer abstrakt var.

Etter en runde med rømmegraut ytret trollet en utfordring: «Om du klarer å få mer instagram-likes enn meg på dette middagsbildet, skal du få slippe å bli dessert». Begge kastet seg rundt på telefonene sine, og det var klart fra første like at trollets hærske av følgere ville høste inn mange flere likes enn hva kvinnen ville få. Håpet var likevel ikke ute. Mens trollet var opptatt med å lete etter likes, ransakte kvinnen e-posten sin og fant tilslutt en gammel spam-mail om likes-roboter. Instagramhjentene rullet inn og da klokken nærmet seg midnatt måtte trollet innse at han hadde tapt. Mellom hikst og hulk hvisket trollet: «Hvordan skal jeg nå se noen verdi i meg selv?»

Kvinnen plukket med seg så mange internettpenger hun bare klarte å bære, og spankulerte videre på leting etter ytterligere selvrealisering. Etter litt skimtet hun noe rødt i kanten av stien. «Jeg fant, jeg fant», ropte kvinnen til ingen og sukket over enda et problem hun må ta opp med psykologen neste mandag. Det røde viste seg å være en rød strømp. Etter et par minutter skimtet hun den manglende røde strømpen for å få et par. «Jeg f...» bet kvinnen i seg. Rundt en sving sto en gjeng med tømmerhoggerne i ring rundt et spektakkel. «NEI» ropte en skingrende kvinnestemme. I midten viste det seg å være en gammel kone med nesen kilt fast i en stubbe. «Jeg kan rett og slett ikke utstå hjelp fra en mann», ropte hun nok en gang. Da kona fikk se kvinnen, endret tonen seg drastisk. Tømmerhoggerne ristet på hodet og én etter én dro de sin vei. «Åh vær så snill, hjelp en stakkars fru, vil du?» Kvinnen tok tak i konas midje og dro så hardt hun kunne, men

konekroppen rikket ikke på seg. Kvinnen ga det et par forsøk til før hun tok følge med tømmerhoggerne og tenkte at å trene mer kjernemuskulatur ikke er et dårlig nyttårsforsett.

Etter veldig langt, helt til hun ikke kunne høre heksas hyling, kom hun til et tjern med tåke på vannflaten. Blant vannliljene kunne hun så vidt se noen pinner og grener i vannet med et par lokkende gule lys. Rundt tjernet gikk det andre kvinner rundt med hver sin mobiltelefon. «Ikke gå for nærme vannet», ropte den ene, «Takk, jeg la ikke merke til at jeg gikk så nærme», ropte en annen kvinne, og en tredje stemte i «oi, det gjelder #megogså». På en infoplatat sto det en advarsel om nøkken. Ifølge plakaten forvandles nøkken til en nydelig hvit, fristende hest hver gang det er et julebord i nærheten.

Ikke langt unna tjernet stod kvinnen ansikt til ansikt med det som så ut som en målbundet presse. I fanget hadde de et skilt med «Vær Varsom-plakaten Vol.2» skrevet i fet skrift. «Hva er nå dette», spurte kvinnen. Til svar fikk hun bare mumling. Hun prøvde igjen: «Hva sa dere dette er». Nok en gang fikk hun kun mumling tilbake. Aldri en tilhenger av «alle gode ting er tre» gikk hun heller opp til en av journalistene. Det var ikke rart alt hun hørte var sludder, fordi i munnen til journalistene kunne hun se lønnetre-blader. Kvinnen dro bladet fra munnen til en av journalistene, og fikk høre at media hadde revidert Vær Varsom-plakaten. Inspirasjonen ble tatt fra Kardemommeloven, «slik at ingen noen gang kunne bli krenket», sa bladyggeren. Kvinnen konkluderte raskt med at å sukre det hun sa hadde aldri vært noe hun likte og var straks igjen på stien for å fortsette jakten.

Til slutt nådde kvinnen et sted østenfor sol og bortenfor måne, ikke så langt unna Buran. En øde plass med en ganske kul taco-restaurant. Bak noen kampesteiner satt en sprek dame i yogatights på en Mac og noterte. Ved nærmere ettersyn ble det tydelig at kvinnen småspiste på noen grå klumper fra en skål. «Hva driver du så med», spurte kvinnen nonchalant den andre kvinnen i treningsutstyr. «Jeg blogger om den siste dietten jeg prøver, det er en variant av steinalderdietten som fokuserer mer på stein enn alder», svarte hun og gomlet i seg en ny neve småstein. «Er det bra nok for fuglene, er det bra nok for meg. Det er ikke alltid så gøy å gå på klosettet, men smerten er verdt det for dette midjemålet her», kommenterte hun med et smil bestående av knuste tenner.

Med det ropte kvinnen «Jeg fant, jeg fant», plukket opp selvrespekten sin og gikk hjem. Slik levde hun lykkelig alle sine dager fram til overgangsalderen.

Og snipp snapp snute, så var samtidsbeskuelsen ute.

Fra landslagsspiller til vinylpusher

SALIGHET: – Når jeg kommer hit, setter på kaffe og en god plate, da merker jeg at jeg har havna på rett hylle.

Alle er velkommen på All Good Clean Records, men innehaver Jakob Kaas ser helst at du passer på hvor du setter kaffekoppen.

TEKST: Ola Haugstad | FOTO: Lisa Botterli Flostrand

Januar 2018. Vi befinner oss i All Good Clean Records, en liten, trang kaffebar og platebutikk på Møllenberg. Plater står ikke bare oppstilt i hyllene, men også langs veggene. Innehaver Jakob Kaas har vareopptelling. Den har foregått i snart tre dager. Kaas stiller seg opp bak disken for fotografen, plukker opp nærmeste plate og finner «den typiske platesjappeposituren», som han kaller det. Han snur plata rundt for å se hva det er han holder i hendene: Øystein Sundes *Overbuljongterningpakkemesterassistent*.

– 100 kroner for det her? Det er jo et røverkjøp!

– Drømte om butikk da jeg var ung

Jakob Kaas er født i Danmark. Etter en periode som fotballspiller i færøysk, dansk og tysk klubbfootball, samt en periode på det grønlandske landslaget, havnet han i 2011 i Norge på grunn av sin norske kone. Etter hvert som fotballen tok slutt også her, tok han til med lærerjobb. Ved siden av har musikkksamlinga alltid vært en hobby, og den skulle til sist bli hans bane.

– Jeg har alltid kjøpt musikk, og fikk etter hvert vinylsamling. En venn spurte meg hvorfor jeg ikke var på platemessene i byen, men jeg visste ikke at de fantes. Så jeg starta nettsiden All Good Clean Records for å få oversikt over platemesser og platebutikker i Skandinavia.

Derfra balla det på seg. Han begynte å selge plater på messene, og i 2015 ble det butikk. Det har vært mye arbeid for liten avkastning.

– Det er sånn for alle som starter for seg selv. Masse hardt arbeid. Det er først nå, siden november, at jeg har kunnet jobbe hundre prosent med butikken.

Hva er den største utfordringa med å drive platebutikk?

– Det er mange små og store utfordringer, men det er vanskelig å få tid til alt, og legge bort jobben når jeg kommer hjem. Det er lett å sjekke mail for å se om noen har bestilt en plate i nettbutikken, for eksempel. Da blir fem minutter fort fem timer. Den største utfordringa er å ta fri.

Satser lokalt

Kaas får hjelp tre ganger i uka, én av dem jobber endog frivillig. Platebutikk har siden blitt plateselskap, som han også driver selv, utover en grafisk designer som hyres inn ved behov. All Good Clean Records – plateselskapet, altså – har seks-sju norske og danske band i stallen.

– Det er artig å drive plateselskap. Jeg føler at jeg er med på å skape noe, formidle noe. Jeg kan dele noe jeg er stolt av.

Med plateselskapet vil Kaas nå utenfor byens grenser, selv om flere av bandene er lokale. Blant annet har de selverklærte «stonerpunkerne», Bokassa, blitt omtalt på musikkblogger landet rundt, og har fått skryt av Kristoffer Schau.

– Trondheim har et veldig bra musikkmiljø. Det er overraskende

JAKOB KAAS

Tips til Trondheimsstudenten?

– Gå på så mange konserter som mulig, både på Samfundet og Dokkhuset. Bruk konserttilbudet, det er bare fint om det vokser.

Største kulturopplevelse?

– Roskilde. Der har jeg hatt mange gode opplevelser.

Hvilken kjendis vil du bo i kollektiv med?

– Drillo. Eller, hvis jeg skal bo med noen, bør det jo være noen som kan feste litt. Jo, skriv Drillo.

Frykter du døden?

– Ja, det gjør jeg. Jeg vet jo at den kommer. Når man får barn blir man nervøs for å forsvinne før de har vokst opp.

hvor mange bra band det finnes i en by på denne størrelsen. Men jeg savner en mellomstor scene for «upcoming» band.

Plateselskapet har allerede rukket å få sitt eget datterselskap. Høsten 2017 lanserte Kaas «sub-labelen» Rotor.

– Med Rotor vil jeg forsøke å jobbe mer lokalt. All Good Clean Records har distribusjonsavtaler i blant annet Tyskland og England, og vi er dermed litt mer bundet når det kommer til hvem vi kan signere. Med Rotor har vi større frihet, og kan signere band som for eksempel synger på norsk.

All Good Clean Records er del av en framvoksende underskog av platesjapper. Nylig åpna Crispin Glover Records butikk i Olavskvartalet, men Kaas ser ikke på dem som en utfordrer. Tvert imot er de mer som samarbeidspartner å regne, og de selger hverandres plater. At det finnes flere butikker og messer gagnar bare platesamlermiljøet, synes Kaas. Selv ikke Platekompaniet ønsker han å legge for hat. Den største konkurrenten er heller privatsalg på nett, via sider som Facebook, Finn og Ebay.

Plateetikette

Hvem er den typiske kunden?

– Alle typer kommer hit. Når jeg er ute i Europa og går i platebutikker, føler jeg meg ofte ikke velkommen i platebutikker fordi jeg ikke er nerdete nok. Her har vi plass til alle, også de som lurar på hvilken vei platen snurrer. Det er vanskeligere å fange folks interesse for å samle musikk hvis man er for snobbete.

Hva er det verste man kan gjøre som kunde?

– Om du tar platen ut av coveret, ikke ta på rillene! Noen kommer hit, tar dem ut og vifter med dem. Som innehaver tenker man «Å, vær så snill!».

Ellers er kundene høflige, bedyrer Kaas. Men han blir engstelig når folk setter kaffekoppen fra seg oppå platene mens de kikker, selv om han innrømmer at det er en risiko når man kombinerer platebutikk og kaffebar.

– Vi liker godt om folk har noe på hjertet. Vi liker å snakke med folk og få et personlig forhold til kunder som er her ofte.

Hvilket mål har du for det kommende året?

– For 2018 har jeg samme mål som alltid: Drive en platebutikk som appellerer bredt, med utvalg som tiltaler alle. Servere god kaffe og gi god service, så man føler seg som hjemme. Jeg vil holde det så smått som mulig, slik at vi skaper et hyggelig miljø. **UD**

– I morgen vil jeg begynne på et nytt og bedre liv, tror jeg.

I oldtidens Roma handlet nyttårsforsetter om å være god mot andre. I vår tid handler det i stor grad om å forbedre seg selv.

TEKST: Vilde Øines Nybakken | ILLUSTRASJON: Renate Sorgård

Tradisjonen med nyttårsforsetter oppsto i Babylon for cirka 4000 år siden, ifølge vitenskapsmagasinet *Illustrert Vitenskap*. Den gang handlet det om å levere tilbake lånte redskaper. For oldtidens romere handlet nyttårsforsetter om å love å være snille med hverandre.

I dag forbinder man nyttårsforsetter med å sette seg mål om å bli bedre, om å slutte med uvaner og begynne med gode vaner. Aviser og andre medier fylles med råd om hvordan du kan gjennomføre nyttårsforsetter du har satt deg, hva som er gode forsetter, og så videre. Det er det samme, år etter år. Likevel er folks gjennomføringsevne generelt dårlig.

Motivasjon som ferskvare

– Folk har ofte nyttårsforsetter, men gjør som regel ikke så mye med det. De må lage seg en plan for å nå målene de setter seg, og det er kanskje den største utfordringen, sier coach Kristin Bang.

Hun jobber ved In Mind – House of Coaching i Trondheim, og har ikke merket noe større

pågang på nyåret.

– Det er en lang trend at man skal lage seg forsetter for å få nye muligheter i det nye året. Man ønsker seg endring, og det er fint, men man må sette en dato for det, 1. januar er en fin dato å gjøre det, sier hun.

Psykologiprofessor Roger Hagen ved NTNU mener 1. januar og nyttårsforsetter henger sammen fordi det virker magisk.

– Egentlig kan man starte på nytt hver eneste dag. Hvis man vil endre på noe, må man gjøre det den dagen man føler seg mest motivert, ikke utsette det. Motivasjon er ferskvare, og blir ikke bedre av å lagres. Man bør endre på ting når man har forpliktet seg til det, sier Hagen.

Han sier man kan dele folk i to: «thinkers» og «doers». Noen tenker bare på det, mens andre gjør det.

– Men det skal alltid reduseres til noe konkret. Trene mer, spise mindre, røyke mindre, og så videre.

Enkelt å sammenligne seg

Kristin Bang mener flere bør oppsøke coaching, spesielt i dagens samfunn med sosiale medier og internett.

– Alt er så åpent. Det gjør det lett å sammenlikne seg med andre. Vi kan lese om alle, se hvor fantastisk alt framstår, sier Bang.

Det er en kjent sak at det gjerne ikke er så fantastisk som det framstilles i sosiale medier. Ofte blir det et veldig ytre fokus, og noen vil pynte på fasaden. Enkelte tar det lenger enn å legge på et flatterende bildefilter.

– Operasjoner og lignende kan si mye om hvordan man har det på innsiden. Kanskje har man det ikke så bra. Coaching kan være nyttig for å se på innsiden og bli bevisst på sine egne kvaliteter. Både voksne og unge må se at de har ressurser inni seg. Så er det kanskje ikke så mye behov for å forandre på utsiden likevel.

Men det gjenspeiler sjeldent realiteten, og det gjelder stort sett alle, både generelt, men kanskje

litt ekstra nå før nyttår. Mot slutten av 2017 flommet newsfeedene i sosiale medier over av bilder og tekster om alt det bra folk har oppnådd og opplevd gjennom året som har gått.

– Det er vanskelig å se, når livet framstilles så fantastisk i media og på Facebook. Baksiden er nok ikke sånn.

Tid for ettertanke

Nyttår forbindes ofte med fest og raketter, men det er også en tid for ettertanke. I flere kirker holdes det minnegudstjeneste på nyttårsaften.

– I kirkene tar man det litt mer ned. Man minnes alle som har blitt begravet i året som har gått, tenner lys og leser navn på de som er døde. Det er mer meditativt og ettertenksomt, forteller domprost Ragnhild Jepsen i Nidaros.

Nyttårsaften holdt hun midnattsgudstjeneste i Nidarosdomen for cirka 450 mennesker. Gudstjenesten starter klokka 23. Blant folkene som kommer er både de som er alene og barnefamilier som har det som tradisjon å gå på midnattsgudstjeneste. I år kom det også noen fra Hurtigruta som lå i havn. Årets preken handlet om fred.

– Jeg snakket om fred i verden og truslene mot freden som stadig finnes. Fred med Gud, som mange lengter etter å få et avklart forhold til. Og fred med seg selv, å slå seg til ro med hvordan det har blitt, drømmer som har gått i oppfyllelse og drømmer som aldri gjorde det. Det er nok det siste folk sliter mest med, utdyper hun.

Viktig å ikke gjemme bort det kjipe

Hun mener det er kjempeflott at folk trekker fram det gode de har oppnådd og opplevd i året som har gått, men medaljen har også en bakside.

– Det skaper desto større fallhøyde for den som for eksempel ikke har fått kremjobben, ikke har vært på backpacking, eller har verdens beste kjæreste. Det motsatte blir fort synlig for dem.

Hun mener det er bra å ha et sted der man kan takke for det som har vært godt, men at vi

trenger et rom for at den andre, litt tyngre siden også kan komme fram.

– Kirken og gudstjenesten tillater oss å sette ord på det, og også det som ikke har gått som vi håpet på. Vi må forholde oss til alle disse kravene om vellykkethet og det ytre hele tida.

Alt fokuset på nyttårsforsetter og framheving av gode ting fra året som har gått kan gjøre at noen føler litt ekstra på presset om å være vellykket. Ifølge psykologiprofessoren har ikke nyttårsforsetter noen direkte sammenheng med å gruble eller bekymre seg mer.

– Det er personavhengig og avhenger av hvordan man er bygget opp. Nyttårsforsetter gjør deg ikke til en grubler, men du bruker kanskje mer tid på det enn andre om du er en grublete eller bekymret person fra før.

Viten om en ny mulighet

Domprost Jepsen mener alle mennesker antakelig har behov for å starte på nytt iblant, ikke bare til nyttår. Det er noe menneskelig over det, ikke bare i kirken.

– Jakob Sande har et dikt hvor han skriver «i morgen vil jeg begynne på et nytt og bedre liv, tror jeg». Man vet at forsettene har kort levetid. Man klarer ikke holde det et helt år. Men så går vi neste år og finner nye forsetter, eller tar opp igjen de gamle. Vi mennesker trenger nok følelsen av å ha en ny mulighet. **UD**

Likt, men annerledes

Byens spor er første del av en trilogi, men fungerer godt som enkeltstående verk.

ROMAN: BYENS SPOR- LARS SAABYE CHRISTENSEN

TEKST: Vilde Øivnes Nybakken **FOTO:** Cappelen Damm

1957. Kong Haakon er død. Jesper Kristoffersen sitter på trikken. Han er på vei vekk fra Fagerborg i Oslo, som denne dagen er i sorg. Christensen briljerer som så mange ganger før med sin oversikt over Oslo. Mens han beskriver Jespers trikketur, kan leseren se for seg hvordan den beveger seg på kartet som preger innsiden av permen. Slik er det romanen gjennom: Det er som om man zoomer ut og inn mellom de ulike karakterene.

Prologen maler et fint bilde av romanuniverset mens vi tas med nedover Kirkeveien. På Frogner stadion løper Dr. Lund, som har gitt Jesper diagnosen «følsom». Tidligere klasseforstander Løkke bærer et flagg over skoleplassen. Slakter Melsom plasserer et bilde av den avdøde kongen i vinduet. Tilbake på Fagerborg står Jespers mor, Maj, og søsteren, og ser etter ham. Det er nok Jesper de feller flest tårer for denne dagen.

Etter prologen går vi cirka ti år tilbake i tid. Selv om den hovedsaklig handler om familien Kristoffersen – som undertittelen «Ewald og Maj» understreker – blir vi kjent med flere mennesker og historier som flettes sammen på et finurlig vis. Naboen, enkefru Vik, som har telefon og ofte passer Jesper. Hyggepianisten på Bristol, stedet Ewald ofte frekventerer med kollegaene sine fra reklamebyrået hvor han jobber. Slaktersonnen som blir påkjørt av trikken, den unge mannen som redder ham, og stefaren hans, enkemannen som litt for ivrig beiler til enkefru Vik.

Overgangen mellom de ulike karakterenes synsvinkler er glidende, også sømløs. Detaljene gjør at det fungerer godt. Et eksempel er hvordan de binder sammen overgangen fra Ewald og Maj som går forbi Vor Frelses Gravlund, hvor «blant andre [...] Collett og Nordraak ligger i æreslunden, alle disse som har gitt navn til byens gater». På neste side vinker de til fru Vik som står i vinduet, perspektivet skifter til henne, som leter opp nummeret til noen som bor i Nordraaks gate.

For den erfarne Christensen-leseren kan historien først framstå som en ny variant av det samme gamle: oppvekst, etterkrigstid, populærkulturelle referanser, historie, og Oslo. Christensens lyriske språk, og hans finurlige, ofte mørke, humor gjør at også at en erfaren, dog skeptisk, Christensen-leser som meg finner noe nytt i denne romanen.

Romanen er nominert til P2-lytterenes romanpris.

Petter Stordalen ligner en framtidig Dressmannmodell

Hotellkongene stjeler showet i årets første episode av *Datoen*.

TV: DATOEN - MANDAG KL 20.00 PÅ NRK1

TEKST: Stefan Kaliski **FOTO:** NRK

I tredje sesong av *Datoen* forteller kjente mennesker som Erna Solberg, Hege Schøyen og Karl Ove Knausgård om hvordan de har kommet dit de er i dag. I tillegg får publikum også kjennskap til livene til en rekke ukjente folk. I første episode er det duket for beretningen om hotellfantast Petter Stordalen, presten Solvi og byplanleggeren Oddhild. Som alltid er det kjendisenes historier som fanger.

Til lyden av glamorøs musikk entrer Petter Stordalen serien, som om han skulle være en framtidig Dressmann-modell. Men det er ikke mye Dressmann over resten av klærne denne latterlig rike typen frekventerer. I det ene øyeblikket er han ikledd noe som minner om restene av det Sør-Afrikanske flagget, for så i det neste å ligne en av utbryterfangene fra spenningsserien *Prison Break*.

Bak det svarte skrivebordet i den svarte leiligheten sin sitter Petter når han ikke er ute og hilser på folk. «Hæææ, Siv!», brøler Petter når han møter respsjonisten på et av hotellene sine. «Hææhææ», gauler han når hotelsjefen, som sikkert stusset over alt bråket, entrer resepsjonen. Etterpå teller han browniesen til gjestene, «en, to brownies», for så å sjekke opp lakris farlig nære utløpsdatoen.

Petter er overalt, og det er tydelig at hotellkongen lider av en form for ADHD. Som en vekkelsespredikant, med heftige armbevegelser og oppspilt stemme forteller han om sin tid som sjef på City Syd. Og han kan fortelle. Glødende og ikke så lite humoristisk snakker han som livet som forretningsmann. Samtidig som han med vått blick og en liten knekk i stemmen forteller om forholdet til faren og barndommen som den stuttjukke «Petter pæra».

Han briljerer, og som nesten alltid i *Datoen* havner historiene til de ukjente i skyggen. Jeg sitter bare og lider meg gjennom byplanleggeren og prestens bekjennelser i påvente av at Petters senete fjes skal lyse opp skjermen. Hvorfor kan ikke Petter få skinne alene?

Ulykkelighet er det morsomste som fins

Sluttspill prakker ikke på deg moralsk klagesang, men forteller hvordan livet egentlig er.

TEATER: SLUTTSPILL - TRØNDELAG TEATER

TEKST: Inga Stenøien **FOTO:** Ole Ekker

Gjennom kvalt stemning og drepende repetitiv dialog, leverer Trøndelag Teater elendighet på sitt beste. *Sluttspill* (1957) er et forferdelig langtekkelig og tilsynelatende plotløst stykke som formidler at ulykkelighet er det morsomste som fins. Handlingen foregår i en uvisst framtid hvor fire mennesker venter lengselsfullt på å dø. Elendigheten er til å ta og føle på, og man sitter igjen med en knugende følelse av fortvilelse når stykket har gått sin gang. Dette er galgenhumor på sitt skjønneste.

Første halvdel av stykket er preget av at man som publikummer observerer karakterenes banale liv på avstand og i et humoristisk perspektiv. Man ler av at den hjernedøde hjelperen Clov konstant holder på å gå inn i veggen og den blinde mannen Hamms tragikomiske foreldre som bor i søppelkasser. På tross av at humor er gjennomgående i hele stykket blir man dratt lenger og lenger ned i gjørma karakterene svømmer i desto lenger uti stykket man kommer.

Forfatter og dramatiker Samuel Beckett setter lys på det absurde i menneskets tilværelse. Hver minste av karakterenes bevegelser understreker at de venter på det uunngåelige, døden. Et gjennomgående tema er om Clov vil gå fra Hamm. Sammen er de miserable og gnålete, og plager både publikum og hverandre i hjel. Stykket er heldigvis ingen

budbringer av moralsk pikk-pakk, og presser ikke på oss noe budskap om nestekjærlighet. Stykket forteller oss at vårt liv på jorden er helt meningsløst, men at vi klamrer oss til det likevel.

Trøndelag Teater framhever imponerende mengder med elendighet gjennom gode skuespillerprestasjoner og ikke minst oppfinnsom scenografi. Stykket begynner med at rommet skuespillerne befinner seg i på scenen glir fram på et rullebånd, slik at skuespillerne til slutt er trykt helt oppi nesa til publikum. Denne effekten fikk publikum til å ta del i stykket på en annen måte. Skuespillerne brøt også den fjerde veggen på uventede tidspunkt, og overrasket publikum med diverse sceniske effekter gjennom hele stykket.

Det eneste som kunne fått litt pes var at stykket varte en smule for lenge. Det var ingen pause, og humoristisk nok hadde de tatt med en klokke som rekvisitt som viste at stykket var en halv time på overtid. Da stykket var ferdig fant vi imidlertid ut at klokketidspunktet hadde vært en bløff. Hvis intensjonen til Trøndelag Teater var å få publikum til å føle på den samme ventingen som karakterene, var det vellykket. Trøndelag Teater leverer *Sluttspill* med glans og oppfinnsomhet.

NOVELLEKONKURRANSE

Under Dusken inviterar alle studentar i Trondheim til ein konkurranse i novelleskriving.

Ta fram skrivesakene og din indre kreativitet: Under Dusken køyrer nok ein gong novellekonkurranse! Tema for novella er **KUNSTIG**. Dette må på eitt eller anna vis kome fram i teksten.

Makslengde på teksten er 12 000 teikn. Vinnarteksten vil bli publisert i siste utgåve for sommaren og på underdusken.no. **Vinnaren vil også motta eit forfattarkit** komponert av oss i Under Dusken.

Litterært Kollektiv stiller som jury for konkurransen.

Alle bidrag må sendast inn **seinast 15. april** for å kunne delta i konkurransen.

Bidrag sendes til kulturredaktor@studentmediene.

ILLUSTRASJON: Benjamin Drews

Musikkens ekte opprørere

Tuareg-folkets ørken-blues har i tiår gjennomsyret deres frihetskamp.

TEKST: Erlend Gylver | FOTO: Marie Planielle, tinariwen.com

Nordvest-Afrika er et område mange av oss vil forbinde med tvilsomme diktaturer, oljerikdom, flyktningestømmer og islamistiske opprørsgrupper. Samtidig er dette kontinentet hvor mange av verdens aller største musikksjangre har sine historiske røtter. Bluesjangeren har opprinnelse i de kulturelle og musikalske tradisjonene svarte amerikanere brakte med seg over Atlanteren. Under slavetiden i USA oppsto den tidlige bluesen i form av arbeidssanger sunget ute på plantasjene, og på tidlig 1900-tallet var denne musikken som en egen sjanger å regne. Følger man populærmusikkens slektstre, som begynner med Blues, kan man hevde at en rekke sjangre – Jazz, Rock, Hiphop, Soul og Rnb, har sine kulturelle røtter i Afrika.

Det er derfor ikke overraskende at man i dag finner en fortsatt sterk musikktradisjon i deler av Vest-Afrika, og artister som er basert der har nådd internasjonal stjernestatus. Gitaristen Omar «Bombino» Moctar fra Niger og gruppen Tinariwen fra Mali er eksempler på dette. Disse har millioner av avspillinger på Spotify, spilt på noen av verdens aller største musikkfestivaler,

og jobbet med noen av musikkens fremste produsenter. Samtidig viser deres historier at det slettes ikke er enkelt, noen ganger livsfarlig, å være musiker i et av verdens mest urolige hjørner.

Begge artister tilhører Tuareg-folket, en nomadisk folkegruppe som bebor det vestlige Sahel-beltet og Sahara. Etter av-koloniseringen av Afrika ble deres leveområde splittet mellom forskjellige Vest-Afrikanske land, og deres tradisjonelle levested har blitt utfordret av klimaendringer og den vanskelige politiske situasjonen i regionen. I møte med disse utfordringene har Tuaregene funnet en stolthet i sin rike kulturarv, samtidig som en rekke væpnede opprør siden 1960-tallet har preget regionen. Musikk og opprør har ofte gått hånd i hånd - Tuaregene har gått i felten med både gitar og kalasjnikov festet på ryggen.

Hendrix og Santana som inspirasjon

Bandet Tinariwen fra det nordlige Mali er pionerne innenfor den moderne afrikanske ørkenbluesen som Tuaregene er kjent for.

FOTO: Erlend Gylver

Tuareg-folket

- Tuareg-folket er en berber-etnisk folkegruppe i Nordvest-Afrika.

- Tuaregene har tradisjonelt sett vært nomader, men klimaendringer og den politiske situasjonen i regionen har gjort at mange må endre levested.

- En serie Tuareg-opprør har funnet sted siden regionen ble av-kolonisert av Frankrike på 1960-tallet.

- Tuareg-folket har en rik musikk og kulturarv, som de siste tiårene har hatt en renessanse i regionen.

Bandet som ble startet i 1979 har en lang og revolusjonær historie, og medlemmer av bandet har selv deltatt som opprørssoldater i de mange konfliktene i landet. Musikken deres ble først spredt i form av kassetter som sirkulerte blant opprørere, og bandet var unikt siden de var de første av Tuaregene til å benytte seg av el-gitaren. Det var først på slutten av 1990-tallet at Tinariwen begynte å få oppmerksomhet fra omverdenen. Etter at franske musikkprodusenter klarte å spore opp bandet, ble bandets musikk for første gang spilt inn i et profesjonelt studio. En rekke godt mottatte utgivelser på 2000-tallet bidro til å sette dem på kartet, og bandet har siden turnert internasjonalt og besøkt en rekke av verdens største musikkfestivaler.

En Grammy i 2011 skulle bli det foreløpige høydepunktet for Tinariwen, og på mange måter en etterlengtet anerkjennelse av Tuareg-folkets særegne bluesrock. Dette er en stil som i dag mikser vestlig elektrisk blues sammen med tradisjonell afrikansk musikk, ofte med opprørske og samfunnskritiske tekster sunget på språket *Tamasheq*. Resultatet er en musikalsk stil med et moderne uttrykk, der man hører inspirasjonen i fra 1960 og 1970-tallets gitarhelter som Jimi Hendrix og Santana, samtidig som det autentiske afrikanske uttrykket er til stede. Stilen kalles

for *Tichumaren*, og har røtter i de sosiale og politiske utfordringene Tuareg-folket har stått overfor siden 1960-tallet.

Til tross for at Tinariwen måtte rømme til USA under et nytt opprør av islamistisk karakter i 2013, er bandet nå tilbake i Mali der de fortsetter å gi ut ny musikk. Bandet har i løpet sin karriere blitt et symbol på Tuaregenes frihetskamp, men kjemper nå for sin sak i gjennom musikken, og uten kalasjnikov.

Fra Sahara til Trondheim

Det sier seg kanskje selv at Tinariwen har vært en kilde til stor inspirasjon for andre Tuareger, Omar «Bombino» Moctar er en av disse. Han var bare ti år da han måtte flykte fra Niger til nabolandet Algerie i 1990. Det var mens Moctar var på flukt at han først plukket opp en gammel etterlatt gitar. Mens han levde i eksil lærte han seg instrumentet ved å studere spillestilen til Jimmi Hendrix og Mark Knopfler gjennom gamle videoer. Tilbake i Niger begynte Moctar karrieren ved å spille på fester og i bryllup, en jobb som veldig mange andre musikere i denne delen av verden har. Han holdt fast ved karrieren gjennom enda et opprør og påfølgende eksil 2007, da to

medlemmer av bandet hans ble drept.

Det var først i 2010 den mystiske Bombino, som kun var å høre på kassetter, ble oppdaget av amerikanske produsenter. Han ble invitert til USA for å spille inn musikken sin på ordentlig

– Tuaregene har gått i felten med både gitar og kalasjnikov festet på ryggen.

vis, og siden har det blitt flere studioutgivelser og en rekke internasjonale turneer. Bombinos suksess har ført han til store deler av verden, og han har blitt produsert av blant annet Dan Auerbach i bluesrock-bandet The Black Keys.

Til tross for oppmerksomheten fra hippe amerikanske produsenter og internasjonal berømmelse er det noe slående jordnært og ekte ved Bombino. Musikken hans er autentisk, og bortsett fra el-gitaren føles den upåvirket av internasjonale trender eller sjangre. Da jeg var så heldig å møte ham i Trondheim etter en konsert på Dokkhuset i fjor framsto han som en sjenert og ydmyk mann, muligens litt forbauset over at glovarm ørken-musikk kan fenge i et kaldt land som Norge. **UD**

Brockhampton – *Saturation III*

Triologien rundes av med det beste de har laget hittil.

TEKST: Emilie Pedersen
FOTO: Question everything, inc./empire

Ved første gjennomlytt av oppfølgeralbumet *Saturation III*, kan en undres over hva som skjer bak lukkede dører i dette musikalske superkollektivet. Det er så mye som skjer på en gang, at det er bedre å bare nyte det enn å prøve å plukke det fra hverandre. Albumet er det tredje i rekken som ble sluppet i løpet av 2017 – heldigvis skranter de ikke på kvaliteten av den grunn. Med så mange medlemmer, har de funnet fram til en kollektiv ånd med svært ulike kunstneriske uttrykk som smelter sammen til underholdende og sjelfull rap.

Gruppas internett-berømtethet har gitt dem et ganske annerledes utgangspunkt – de er uavhengige og egne. Som Kevin Abstract sier i låta «Johnny»: «Could’ve got a deal if I wanted, but I like owning shit, and I like making shit, and I like selling it». Tekstene går rett på sak, og er i stor grad selvbiografiske og selvransakende. De

følger en «startet fra bunnen»-tematikk, som blant annet omfavner å droppe ut av skolen og komme ut som homofil, men de er forfriskende, moderne og selvironiske.

Saturation III gir en følelse av et mer samlet Brockhampton, hvor vokalistene komplimenterer hverandre framfor å bare vise fram sin egen råhet. Som selvutnevnt boyband, uansett hvor utradisjonelt, er det lett for lyttere og fans å plassere vokalistene i båser.

Det gjengen leverer er heldigvis alt annet enn boyband-klisjeer. Rytmene er dritdeilige og lyrikken er skarp – teamet bak de syv vokalistene fortjener en real klapp på skuldra, spesielt for «Stupid» og «Zipper», som leverer albumets beste hooks. *Saturation III* er absolutt verdt et gjennomlytt, og blir bare bedre for hver gang.

Ola Kvernberg - *Steamdome*

Alle forventninger og håp innfris på Kvernbergs siste plate.

TEKST: Frederick Andre Baade
FOTO: Grappa

Kvernberg slapp denne etterlengtede plata på tampen av foråret. Til tross for at den druknet litt bort i julestria, høstet *Steamdome* velfortjente femmere og seksere i norsk presse, og ble lett min favorittplate fra 2017. Den består av en herlig musikalsk blanding av kokende, orgelbefengt retroprog, spacerock, og langstrakte westernlignende jampartier. Med seg har Kvernberg et stjernelag av norske musikere som sammen groover som få.

Deriblant bør bassist Nikolai Hængsle Eilertsen og gitarist Øyvind Blomstrøm trekkes fram, som hver for seg er kvalitetsstempel nok for min del. I kjent stil pumper Eilertsen ut stødige basslinjer man aldri blir lei av, mens Blomstrøm veksler mellom bitende, skitne gitarriff og svevende pedalsteel-klanger. Dette, med en kokende firemanns rytmeseksjon og orgel i ryggen med stryk svevende over, danner det ustoppelige, dog

velbeherskede, lokomotivet som er Kvernbergs *Steamdome*.

En rolig prolog gir platen en myk start, hinter tilbake til den bildeløse filmmusikken fra *The Mechanical Fair*, og bygger sakte opp til låta «And now». Her insisteres det på at *Steamdome* er noe helt annet forrige plate. Noe nytt og større. Dette blir understreket av samtlige påfølgende låter, spesielt «Catterpillar» som gradvis koker opp til det nesten fosser over. Om minnet mitt er til å stole på, klarer Kvernberg & co. til og med å gjenscape energien fra urframføringen på Bløst i 2016, noe jeg ikke hadde forventet.

Når «Credits» runder av platen på et toppunkt sitter jeg igjen, gang etter gang, med en higen etter mer av denne musikken. *Steamdome* er uten tvil den beste norske plata som kom ut i fjor. Hør på den.

The Dogs, med Kristopher Schau i spissen, holdt seg til tradisjonen ved å gi ut et nytt album på årets første dag i år også. Er man allerede fan av The Dogs, så finner mye bra i *The Grief Manual*.

Plata åpner med å vise seg å være like hard og rå som man kan håpe fra The Dogs. «We Were Made out of Loss», albumets første låt, åpner med et rått gitarriff. Schaus sinte stemme passer også denne beskrivelsen, selv om plata generelt er av den vanlige hardrocken. The Dogs har briljert med før. Det er deilig å høre på hardrock med både tekst og melodi som fenger. «We Won’t Come Back» og «The Children He Loves the Least» er bare to eksempler på låter med tekst man lett får på hjernen, mens «Hindsight» og «Told with Bad Intent» byr opp til dans med melodiose refreng.

Selv om plata ikke skiller seg så mye fra tidligere album, så eksperimenterer The Dogs noe. Vokalen i «Prelude to Murder» tilhører Jorun

Stiansen, noe som fungerer overraskende bra! Det er overraskende at bandet har inkludert en tidligere vinner av *Idol*, men det er gøy at det gjør låten enda kulere, og skaper en variasjon i albumet.

Blant sint vokal og rock finnes det også ballader og hjertesorg, og på en side det greit med pauser fra det ellers høye tempoet. «Her Last Song» for eksempel fungerer best på en regnværsdag hvor du har tid til over fem minutter med «there will never be another you and me».

The Greif Manual er alt annet enn hva tittelen tilsier. The Dogs sitt sjettede studioalbum er en like gledelig nyhet som tidligere album har vært. De overbeviser kanskje ikke nye lyttere som tidligere ikke har latt seg overbevise, men det er heller ikke The Dogs sin intensjon. Det er passe mye eksperimentering, mens den samme gamle stilen ivaretas.

The Dogs - *The Grief Manual*

Samme gamle gode sporet.

TEKST: Maren Hogevoold Busterud
FOTO: Drabant music

**TRONDHEIM
CALLING**

1. - 3. februar 2018

TRONDHEIM SENTRUM

**BILLIE VAN / BLOOD COMMAND / FARAO / GUNDELACH
/ HKEEM / I WAS A KING / JONAS SKYBAKMOEN
/ LINDA VIDALA / ONDT BLOD / SANDRA KOLSTAD
/ SILJA SOL / SOL HEILO / SLØTFACE / STEAMDOME /
WHALES & THIS LAKE / ÅRABROT /**

BESTILLINGSVERK:

THE SOUND OF TRONDHEIM CALLING

**9 GRADER NORD / ALEKSANDER KOSTOPOULOS / ARE YOU HAVING FUN YET / ATELLA / ATTAN /
BENDIK BRÆNNE / BRENN. / CASTRO / CATCOAST / CAVEGO / CHÊNE / COMPANY INK / CONZ / DANIELA
REYES / DJ&DRUMS / EMIR / EVIL HAS LANDED / FREDE GABRIEL / GANEZHA / GERALD OFORI /
HANNE MJØEN / HAUNTED MANSIONS / I AM K / I LIKE TO SLEEP / IDK ARIEL / IEATHEARTATTACKS /
ISÁK / JADUDAH / JIMI SOMEWHERE / JIMMY SMASH / JOHANNES HOLTMON / JON OLAV / KILLER KID
MOZART / KRISTIAN GROSTAD / KRISTIAN TORGALSEN / LEONOV / LIVING / LUCY SWANN / LÛT /
MISTY COAST / NADIA WARHOLM / NAKO / NATALIE SANDTORV / NEVERBEAST / PALLI / PONETTE
/ POSTERBOYS / RICK ASHTRAY / SAM & SKY / SASSY 009 / SILVER LINING / SIMEN MITLID /
STURLA / SUNSHINE REVERBERATION / SUNSWITCH / TEMPORARY / THE SWITCH / TILLA /
TURAB / VIRKELIG / WAC / WET DREAMS / WNDR / WOODLAND / YUNG SMUL**

Kjøp festivalpass og dagsbilletter på trondheimcalling.no

KVISSMESTERE:
Jahn Ivar Kjølseth, Christian Høkaas og
Benedikt Erikstad Javorovic
Spørsmål og kommentarer kan sendes til
kviss@studentmediene.no

SVAR:

KVISS

1) Hundens år 2) Fred være med deg 3) Papirbryllup 4) *Star Wars: The Last Jedi* 5) 9 6) Akkar 7) Minimalen
8) Elefant (drekting for knappe 10 år) 9) Gemini 10) Eiss 11) Kommet med falsk forklaring under en rettsak 12)
Kontinuasjonseksamen 13) Assyriolog 14) Stormberg (fordi de ingikk partnerskap med miljøorganisasjonen WWF
Norge 15) Oprah Winfrey 16) Serbia 17) Bechamel, Espagnole, Velouté, Hollandé, Tomat 18) To (vanligvis andre onsdag
i januar og juni) 19) Søtrefamilien 20) Diamant-industrien

1. Hvilket år er vi i nå ifølge det kinesiske horoskopet?
2. Hva betyr den arabiske hilsenen «Assalamu alaikum»?
3. Hvilken bryllupsdag kan man feire når man har vært gift i ett år?
4. Hva var den mest sette filmen på norske kinoer i 2017?
5. Hvor mange ryttere må det være på et sykkelag i Tour de France?
6. Hva er den vanligste blekksprutarten i norskekysten, som også brukes som agn?
7. Hva heter kortfilmfestivalen som går av stabelen i Trondheim 23. januar?
8. Hvilket pattedyr er dreptig lengst?
9. Hva er det engelske navnet for stjernetegnet Tvillingene?
10. Hvilket kort har høyest verdi i poker?
11. Hvilken straffbar handling har du utført om du blir dømt for mened?
12. Flere studenter velger å «konte» eksamener, men hva står «kont» for?
13. Hvilken vitenskapelig tittel har Henrik Meisel i teaterstykket *Den spanske flue*, som sendes på NRK hver jul med Øyvind Blunck i rollen?
14. Hvilken turtøyprodusent har nylig ertet på seg ulvemotstandere?
15. Hvem vant Cecil B. DeMille-prisen under årets Golden Globes og ble oppmuntret av flere til å søke det amerikanske presidentskapet?
16. I hvilket tidligere jugoslavisk land er historiens andre åpent lesbiske statsoverhode, Ana Brnabić, statsminister?
17. Hva er de fem grunnsausene i det franske kjøkkenet?
18. Sivilforsvaret testet flyalarmen onsdag 10. januar. Hvor mange ganger i året blir dette varslingsanlegget testet?
19. Tobakk og tomat tilhører samme familie av planter. Hvilken?
20. Innen hvilken industri finner man DeBeers-gruppen som ble grunnlagt av Cecil Rhodes som også var statsminister i Kappkolonien?

HVA ER DINE NYTTÅRSFORSETTER?

0-3 poeng:

Etter at Charles Manson døde i 2017 ønsker du at 2018 er det året du skal fullføre det han startet.

4-7 poeng:

I 2018 ønsker du å bli med i incel-bevegelsen og miste alle vennene dine på Facebook.

8-12 poeng:

Du har de mest standarder nyttårsforsettene, som du poster som pikselerte solnedgangsbilder på sosiale medier. Du skal «nyte livet», gå på spinning og gjøre noe nytt hver dag!

13-16 poeng:

Du blir frivillig på Samfundet.

17-19 poeng:

Du stiller til valg som UKEsjef.

20 poeng:

Du gir faen i nyttårsforsetter.

CROSSWORD:

DOWN

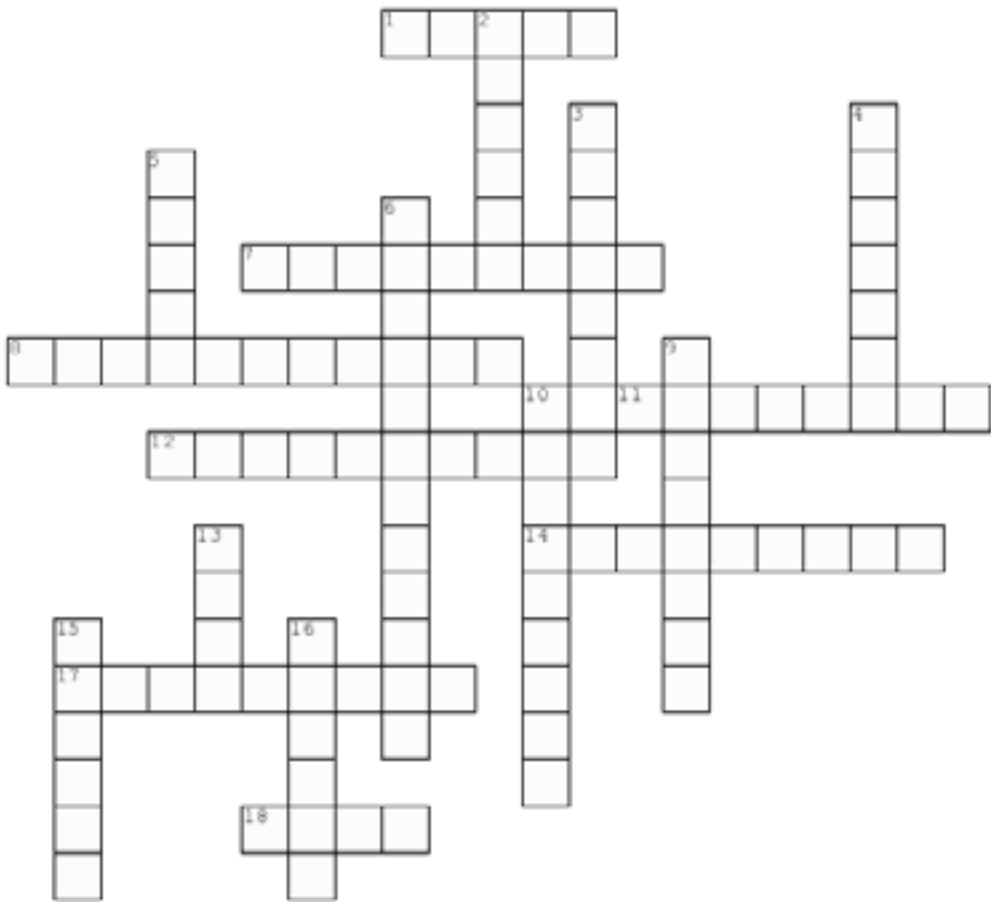
2. Campus for the Department of Marine Technology
3. Largest student village in Trondheim
4. The Roller Skate Man
5. Klubb og
6. Tram line
9. Brewery in Trondheim
10. Concert scene at Solsiden
13. Fremmed
15. Ingrid Bolsø
16. Radio

ACROSS

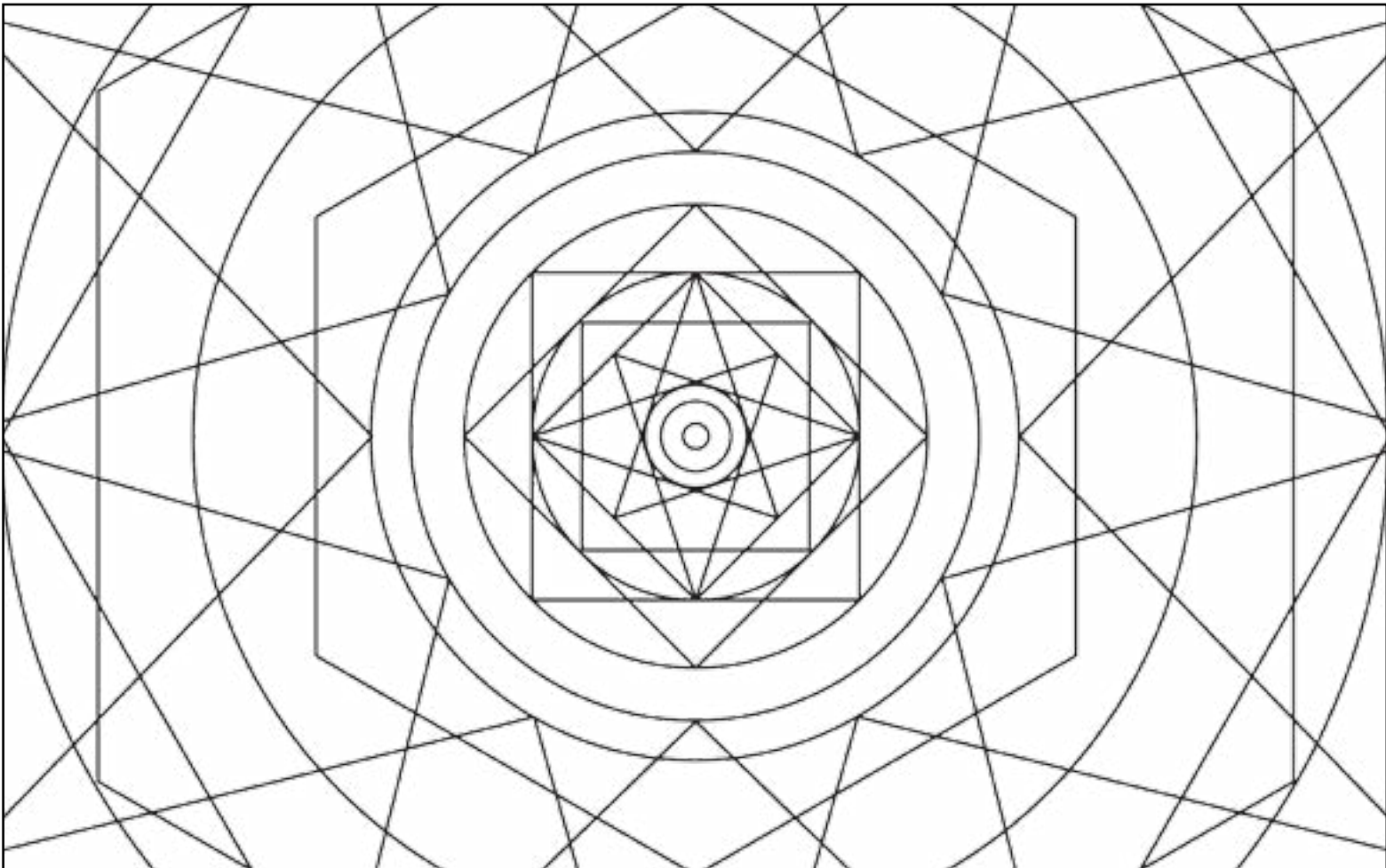
1. Frontfigure of Vømmøl Spellmannslag
7. Theme of ISFIT 2019
8. Cinema in Trondheim showing only old and classic films
11. Supermarket chain from Trondheim
12. Edgar B.
14. International film festival in Trondheim
17. Bridge between the Student Society and the Nidaros Cathedral
18. Buried in the Nidaros Cathedral

ANSWERS:

1. Rotmo 2. Tyholt 3. Moholt 4. Wintner
5. Duppe 6. Gråkallibanen 7. Migration 8. Cinematteket 9. Austmann 10. Dokkhuset
11. Bunnprts 12. Schieldrop 13. Rase 14. Kosmorama 15. Berdal 16. Revolt 17. Elgeseter 18. Olaf

Add colour yourself!

STUDENTKALENDER

16.JANUAR-6.FEBRUAR

SPORT KULTUR DEBATT

FREDAG 12. - SØNDAG 28. JANUAR

EM i Håndball, Herrer

Dette er en påminnelse om at Håndball-EM for herrer er i full gang. Norge har et ganske ålreit lag. Benk deg ned og støtt.

TIRSDAG 16. JANUAR

Lucky

Klokka 18.00, Cinemateket

Harvey Dean Stanton døde i fjor høst, men rakk å spille i *Lucky* før han forlot jordens overflate. Her møter vi Stanton som taus, gammel mann som må revurdere egen dødelighet etter et illebefinnende. Visninga markerer Cinematekets sesongåpning.

ONSDAG 17. JANUAR

Onsdagsdebatten: Medisinenes pris

Klokka: 18.00-20.00, Studentersamfundet

På årets første onsdagsdebatt vil det bli snakk om de store spørsmålene når det kommer til medisiner og menneskeverd. For hvem er det som har rett på medisiner? Hvor lenge skal man fortsette en behandling før man stopper? Hvem er det som tar disse beslutningene, og på hvilket grunnlag tas avgjørelsene?

TORSdag 18. JANUAR

Er det plass til laksen?

Klokka 19.00-21.00, Litteraturhuset

I 2017 var det mye diskusjon rundt lakseoppdrettet i Norge. Hvordan kan vi få plass til laksen i økosystemet og i økonomien? Er det i det hele tatt plass? Og hva må det offentlige og selskapene som driver med lakseoppdrett gjøre for at dette skal være en bærekraftig næring?

FREDAG 19. JANUAR

Ubu

Klokka 19.30, Trøndelag Teater

Basert på skandalestykket *Kong Ubu* av Alfred Jarry, som hadde premiere i 1896, før den prompte ble tatt av plakaten på grunn av rabalderet det skapte. Her rabuleres det over bruk og misbruk av makt, i Tomi Janezić regi, kjent for sin versjon av *Doppler* to år tilbake.

LØRDAG 20. JANUAR

Samfundsmøte: Ett år med Trump

19.10-21.00, Studentersamfundet

Hans Jørgen Lysglimt Johansen, den kontroversielle lederen av det politiske partiet alliansen, er innleder på samfundsmøte den 20. januar. Møtet vil ta for seg Trump sitt første år som president i USA.

Forslag til reformulering: Hans Lysglimt Johansen, fascistoid partileder med en betydelig del av arbeidsdagen dedikert til sammenhengende rants på Twitter, kommer for å oppsummere det første året ved makta for Trump, fascistoid president med en betydelig del av arbeidsdagen dedikert til sammenhengende rants på Twitter.

LØRDAG 20. JANUAR

Maskinmassakren 4

Klokka 20.00, UFFA

Eksperimentell støy av folk du aldri har hørt om. Beste artistnavn på plakaten: Alle Grøfters Mor. Undertegnede husker distinkt at han faktisk endte opp i en grøft i etterkant av fjorårets arrangement.

Freek i natt #7

Klokka 22.00, Kunsthallen

Samme kveld blir det minst like svett på Kunsthallen, hvor de hiver ut kunsten til fordel for klubbkonsept på Amsterdam-måten. Dj Juri Gagarin, Olav Wiiburg, Stian Pedersen og Erik Skantze står for musikk, og får hjelp av en fyr under det mystiske artistnavnet Maneten på «visuals».

ONSDAG 24. JANUAR

Terje Tvedt – Norge i en skjebnetid?

Klokka 19.00, Litteraturhuset

Terje – ikke Tore – Tvedt slapp i fjor den kontroversielle boka *Det internasjonale gjennombruddet*, der han beskriver overgangen fra sosialdemokrati og lukkede grenser, til verdens inntog i Norge, og Norges inntog på verdensscenen som (innbilt) fredsnasjon. Tvedt begynner å få et aldri så lite rykte som samfunnsrefser, og kommer til Litteraturhuset for å diskutere boka med Ola Borten Moe og journalist Jo Skårderud.

TORSdag 25. - SØNDAG 28. JANUAR

X-Games

Aspen

OL er rett rundt hjørnet, men for deg som ikke klarer å vente blir det snøsport i Aspen i januar. Dropp forelesning for å se Silje Norendal konkurrere sammen med Ståle Sandbech og fler. Dette er siste sjanse for deg som vil sjekke formen til de norske utøverne før Sør-Korea, og ikke har noe imot vel mange reklamer for energidrikker.

TORSdag 1. FEBRUAR

Trondheim Calling

Klokka 18.00, ulike steder.

Antakelig flere band og artister enn du kan få oversikt over på et utall scener og utesteder det nok er vanskelig å få oversikt over. På den annen side et såpass bredt program at man finner noe for alle og enhver. Det nevnes i fleng: Arabrot... Okei, jeg har faktisk nesten ikke hørt om noen av disse artistene, og begynner offisielt å føle meg gammel.

Speil

Klokka 20.30, Cinemateket

Hvis du er lei av Hollywood-feelgood er kanskje *Speil* (1975) noe for deg. Spillefilmen tar for seg regissøren, Andrej Tarkovskij, sitt indre følelsesliv og skal visst være veldig berikende. Ifølge diverse kilder krever den en del konsentrasjon av deg som seer, som er ypperlig om du ikke har begynt på pensumbøkene ennå. Filmen er forresten fra Sovjet, hvis det sier deg noe.

SØNDAG 4. FEBRUAR

Superbowl

Superbowl 2018, den hellige gral innen amerikansk idrett. Dette er ganske enkelt så stort som det går ann å bli i USA. Vi nordmenn klarer ikke helt å forstå hvor massivt finalen i NFL-serien egentlig er, og kanskje er vi ikke ment å forstå. Men for amerikanerne er dette en helligdag helt på linje med noe annet. Action, reklamer, cheerleadere, øl og show er bare noen stikkord.

FOTO: Trondheim byarkiv (flickr), CC BY 2.0

SENDEPLAN VÅR 2017

Hør oss på radiorevolt.no

MANDAG

07.00 - RevoltMorgen

16.00 - Listverket

17.00 - 67% sikkert

TIRSDAG

07.00 - RevoltMorgen

17.00 - SNOP

18.00 - Blyforgiftning

20.00 - Bokbaren

ONSDAG

07.00 - RevoltMorgen

16.00 - Nerdeprat

18.00 - Sagtann

19.00 - Millenium

TORSdag

07.00 - RevoltMorgen

15.00 - Påtirshda

16.00 - Husker du?

17.00 - Uillustrert vitenskap

18.00 - PBK

19.00 - Satirikon

20.00 - Filmofil

FREDAG

07.00 - RevoltMorgen

15.00 - Nesten Helg

17.00 - Irie Radio

18.00 - FEBER

SØNDAG

15.00 - Rødmaling

19.00 - Garasjen

REGISTRERER

... at 20 år med fri presse
... at det feires med festmøte: satire
... at **for** dette er (forsøk på) satire
... at om det ikke var åpenbart
... at 20 år uten en morsom vits
... at **KSG** finner ikke glassene sine
... at **Natt og Dag** slår Fitteblekka på Samfundetsaker
... at kommer **Lysglimt?** Følg med!
... at når Tjen folket snakker lytter Samfundetstyret
... at trist!
... at fake news
... at styret sparer ham heller til **Samfundsmøtet** om negroid rapkultur
... at han mener nok noe om **#metoo** også
... at grip dem i skrittet
... at **Fitteblekkas** nyttårsforsett: Færre utgaver.
... at kan ikke ha plagiat hvis det ikke er avis
... at bill.merk: ord ønskes
... at gode vitser kan sendes til **avisredaktor@studentmediene.no**
... at plis ikke hack
... at Kristaper er Samfundetstyrets ensomste
... at **#HvorErTale?**
... at hun var på nach med lederen i **DNS**
... at "kremt" eks-lederen
... at FIS med intet nytt om nybygg
... at **Fittemediene** fikk mer penger
... at alt skal gå til **Spituleumet!**

#SpitToo:

Spitposten varslet almuen om Giskes oppførsel allerede i 2006 (se faksimile UD2, 2007).

Kultur-Trond droppet tiffen og prisutdeling i hovedstaden til fordel for tiffen og prisutdeling i Trondheim. Det var «tiffen» på Samfundet glade for.

(UD8, 2006)

Tu fonger piker toppet opp på Spitpostens disse lokaler. I hver sin armknekke.

Vi er i halvgulden og har litt - tre vi. Men nei, de to armene som piken holder i tilhører selvstendige Kulturministeren, og de to blondinene, som de jo er, vil gjerne bestille et six pack-intervju. Som om det går an å bestille det, tenker vi.

De to er tilfeldigvis ikke tusholene - men de to fremtredende multimedier i studentersamfundet i Trondhjem. Nå vil de bruke oss, for å få et påskudd til å drikke med statsiden. Vi antar um, men sier likevel ja. Trilende: Kanstje har statsiden noe interessant å si.

- Hey, sier Giske, med dårlig skilt minnetale.

Han har nettopp fått en al, og anter rett ombrudet med de to pikene på hver sin side. Nå har han fått seg på noen segene av den eminente Spitposten. Øyene faller på hallegu Dypedal.

- En slik spott hadde dere aldri da jeg var utdanningsminister, klager han.

Eksortepike til høyre nikket trossende mot minnetalen.

- Det skulle de hatt, da er en klok mann, sier han medklende.

Sviger er den beste veien til makt, sier det.

Den andre utspisprosserte eksortepiken kommer litt halvgulden. Nå vil hun fram. Trudt ikke for makt, hun setter til med et helt øyeblikk.

- Trond, han er netten som en stor-bror for meg, sier han, og ser oss dypt og tenkt mot i øynene.

Så fortviler han. Det går han gjerne. Den andre pikens gjesperer. De tre er godt de

to. Statsiden var litt overvåkholden ut. Han rippet litt til pilen, den smaker visst ikke godt i livet.

Med et øye det om, kanskje er det kvinnetene som trykker med kvelden. Kvinnen er jo, som kjent, ikke like morsomme som menn. Hva synes Kulturministeren?

- Det forventes mer av kvinnen enn av menn, har er det dessuten ingen likstilling. Men slipper billigere smør. Men det finnes morsomme kvinner (Norge På toppen trener Pernille Sørensen, konstaterer han.

- Hva med Valde? Er hun et morsomt dame?

- Gerd-Liv er bra. Men på samme måte som at kvinnelige kandidater må rye litt skoten, blir også kvinner i lederstillinger merket av statsiden. Spesielt de med en tøff lederstil.

De to kvinnelige ledere har vært stille i møtetilfelle. Ikke engang et fnis. Men nå tar de til. De vil gjerne være tulle ledere, de også, og livet er seg noen smørte fraser - med velklingende lyd. Men så blir de heldigvis rikt, og alle andre kan le rikt de også. Av, ikke med.

I motsetning til minnetalen, som hadde rippet til kvinnen der han sitter i sitt høykalnede sete, har det toppene av Samfundet allerede fuktet gamen med opp til flere liter brøn, skummende væske.

Det beste er nok å konsentrere praten rundt statsiden.

- Hva synes du om Kulturministeren?

- Kulturministeren - veldig bra. Da jeg var student tok jeg studietilfelle og stakk til Paris. Det var et flott opphold, men det blir dårlig med kvaliteten hvis dagene studentene følger samlet opphold.

Eksortepiken til venstre smiler fløte mens hun koster et langt, ukonsent blikk i retning kulturministeren. Kanstje tenker hun på Paris?

Praten går litt rikt. Politikerne vil overhode ikke sepe noen skoten historier, verken fra samfunnslevene på Unge eller Arbeiderpartiets Landsstyremøter. Eksortepike til høyre bestemmer seg for å lese opp samtalen.

- Jeg har sett en norsk politiker naken, skryter hun inn.

I forsøk på å legge an på minnetalen? Mågt smug, men forsøket blir tell. Statenhet er ikke noe for ham.

- Stopping er ikke kultur, advarer han.

Litt smug det, men han nyknet det opp igjen med det samme, i skytt for å ståe noen fra seg.

- Det finnes like gruppiere i politikken, forklarer han, og ser taknemlig på de to med sin side.

De to blonde smiler igjen, og koster lange blikk mot kulturministeren. De er tilbake i varmen.

Trond er stress. Han har så vidt drukt oppvinn. Nå lengter han til kvinnen som sender på VIP-nachopall.

- Jeg har alle tingene mine baktatte. De kan jeg ikke minne, koster han.

Fiften er fra i Trondheim. Og eksortepiken vilker aldri fra sitt oppdrag.

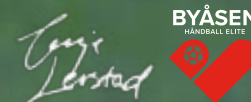
- Trond, Trond, det går bra. Vi skal følge deg opp, vi.

Av: Spitpostens karnevat stilt og Enege Zan, Foto: WebCam

Spitredaksjonen meddeler om
Pikkshow i Trondheim spektrum
og Bodegaen i år igjen.
Styret forteller at det
er alltid goy med show som er litt homo

#3ttrening www.3t.no

Tonje Lerstad og resten av Byåsen Håndball Elite har valgt 3T som sin treningsarena

Bli 3T-medlem nå!

TREN GRATIS

FREM TIL 1. MARS

**SISTE
FRIST
5. FEB.**

- Fri innmelding og 3T-sekk
- over 700 gruppetimer
- Tren på alle 16 senter
- 1800 kr i studentrabatt
- 5500 studenter velger 3T
- Byens beste studenttilbud

Tilbudet gjelder t.o.m. 5. februar 2018. Gjelder medlemskap med 12 betalende måneder. Les mer på www.3t.no.